75 років — Служби Народові

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. в Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 231. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 13-го ГРУДНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 13, 1968 No. 231. VOL. LXXV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 12 грудня 1968

В АМЕРИЦІ

В ЧЕТВЕР 12-ГО ГРУДНЯ між Торонтом і Монтреалом почав курсувати пасажирський турбіновий поїзд, який їздитиме зі швидкістю понад 100 миль на годину. Цей поїзд має легкі алюмінійові вагони, подібні до тих, які недавно випродуковано в ЗСА, коли вони курсували між Бостоном і Ню Йорком. Цей поїзд може розвинути швидкість до 130-ох миль на годину, але з огляду на безпеку він досі їздить зі швидкістю 95-ох миль на годину. Цей поїзд має одну третину цієї ваги, що її мають звичайні поїзди.

В СТЕЙТІ ОРЕҐОН ЗДОБУВ СЕНАТОРСЬКЕ становище у виборах 5-го листопада республіканець Роберт В. Пеквуд, який дістав більшість 3,445 голосів. Але переможений сенатор демократ Вейн Морс не погодився зі своєю поразкою і зажадав нового перечислення голосів. Пеквуд заявив з цього приводу: „Морс — я виразно це підкреслюю — старається вкрасти ці вибори". Представник Морса заперечує це. Він каже, що тисячі виборців домагаються перевірки виборів. Коли буде більше число тих, що домагатимуться перевірки, то Сенат може вирішити справу в користь Морса. Цього боїться Пеквуд, бо демократи контролюють Сенат 58:42.

ОБ'ЄДНУЮТЬСЯ ЧОТИРИ СПІЛКИ ЗАЛІЗНИЧНИКІВ в одну велику спілку, що зватиметься Об'єднана Спілка Транспортових Робітників і матиме коло 220,000 членів у ЗСА і Канаді. Це найбільша Спілка Транспортових Робітників в Американській Федерації Праці — Конґресі Індустрійних Організацій. Ця нова спілка старатиметься приєднати до себе ще робітників із інших транспортів, шоферів і пілотів, які працюють в летунських лініях. На голову нової спілки вибрано Чарлза Луну, дотеперішнього голову Братства Залізничних Кондукторів.

ДЕПАРТАМЕНТ СПРАВЕДЛИВОСТИ ПРИГАДУЄ, що в місяці січні кожного року мають подати свої адреси всі ті чужинці, які тоді проживають в ЗСА. Ці адреси треба подавати до місцевих Урядів Натуралізації або до найближчого поштового уряду. Там можна дістати безплатно видруковані картки, які треба виповнити і передати урядовцеві, а не висилати поштою. За дітей картки з адресами виповнюють їхні батьки або опікуни. За невиконання цього наказу можуть покарати аж до депортації включно.

РОЗДРІБНИЙ ПРОДАЖ ТОВАРІВ в листопаді цього року збільшився на 1.5 більйона дол. і становив 29,115,000,000 більйонів, хоч у вересні й жовтні він дещо зменшувався. В жовтні виносив 28,713,000,000 дол., а у серпні — 29,037,000,000 дол. Видатки на роздрібний закуп в листопаді ц. р. були на 10 відсотків більші в порівнанні з видатками в листопаді 1967-го року. Оце незначне збільшення видатків на роздрібні закупи свідчить про те, що економіка цієї країни таки сповільнює темп свого розвитку. Економісти передбачають мале збільшення видатків на консумпційні товари.

У СВІТІ

СОВЄТСЬКА ПРЕСА ПРОМОВЧАЛА 50-тиріччя Александра Солженіцина, що його вважають за найбільшого сучасного совєтського письменника. Солженіцин попав у неласку у комуністичної верхівки за свою повість „Раковий корпус", в якій подав яскравий образ поведення з в'язнями в совєтських кацетах.

В ГРЕЦІЇ ПРОГОЛОШЕНО, що Революційна Рада, існуюча від військового перевороту з квітня минулого року, перестане керувати державними справами, а переймуть їх в цілому органи, передбачені конституцією з 15 листопада мин. року: король чи віце-король, прем'єр і його уряд та парлямент. Таким чином Греція поволі вертається до конституційних норм правління.

АМБАСАДОР ЗСА У ПАРИЖІ САРДЖЕНТ ШРАЙВЕР ВІДВІДАВ французького президента Шарля де Ґолля в дві години після того, як вернувся з Америки, та передав де Ґоллеві привіти від президента Джансона і новообраного президента Ричарда Ніксона. Шрайвер, будучи напереломі минулого й цього тижня в Америці, нараджувався з през. Джансоном і його наслідником. За пресовими вістками — Шрайвер прийняв пропозицію Ніксона стати амбасадором ЗСА в Об'єднаних Націях.

ІЗРАЇЛЬЦІ ЗБИЛИ єгипетський літак в летунському бою, що відбувся в минулий вівторок 10 грудня над південною частиною Синайського півострова. Другий, поцілений ізраїльцями літак, встиг залетіти до Єгипту. Всі єгипетські літаки є совєтського типу МІҐ.

У РОДЕЗІЇ ПОМИЛУВАНО 28-ох в'язнів, засуджених на смерть, замінивши їм смертну кару на кару досмертної в'язниці. Ще 93 в'язні очікують остаточного вирішення — чи помилують, чи стратять. Це вбивники — кримінальні або політичні, або схоплені поліцією терористи. Від 1965 р., коли-то Родезія проголосила свою державну незалежність всупереч становищу колоніяльної держави Британії, переведено там екзекуцію тільки над 5-ма засудженими на смерть чорними вбивниками, при чому білорасистський уряд Ієна Смита знехтував помилування трьох отих в'язнів королевою Єлисаветою і таки повісив їх.

АРАБСЬКА ЛІҐА ПЕРЕВЕЛА в столиці Ливану Бейруті конференцію з нагоди 20-тиріччя конвенції про людські права й винесла резолюцію, яка закидає Ізраїлеві яскраве порушування тієї конвенції: масовим нищенням людського життя і майна, тортурами в'язнів, руйнуванням динамітом мешкальних домів, відмовою репатріювати втікачів, відмовою щодо інспекції Міжнародним Червоним Хрестом і т. п. злочинами. Водночас та конференція арабів признала право палестинським втікачам носити зброю та переводити підривно - революційну діяльність проти Ізраїлю.

РОБЕРТ ЕПЛІНҐ ВЕРНУВСЯ з Москви до свого міста Ставнтону у Вірджінії після чотирикратних невдачних спробах дістати від північно - корейського посольства у Москві візу, щоб поїхати до Північної Кореї й відвідати там свого сина, що його північно - корейські комуністи схопили були в січні цього року разом з 82-членною залогою американського корабля „Пуебло". Большевики дали тому американцеві візу до Москви, куди він поїхав з двома адвокатами, але внаслідку спротиву північних корейців та його подорож була невдачна.

НІКСОН ПРЕДСТАВИВ НАРОДОВІ ЧЛЕНІВ СВОГО КАБІНЕТУ; ОБІЦЯЄ ЗМАГАТИ ДО МИРУ Й ОБ'ЄДНАННЯ

Вашингтон. — Новообраний президент Ричард М. Ніксон 11-го грудня на телевізійних стаціях представив американському народові всіх 12-ох членів свого кабінету, яких назвав „людьми надзвичайного виміру . . . що мають можливість стати великими". Ніксон подав загальну характеристику цих своїх найближчих співробітників в найближчих чотирьох, а може й більше роках, кажучи, що всі вони не є людьми, що будуть тільки притакувати своєму шефові, бо вони мають свої переконання ,які будуть обороняти на засіданнях кабінету. Ніксон висловив віру в те, що зі своїм кабінетом він зможе „дати світові мир та об'єднати американський нарід на основі законів, правопорядку й справедливости". До кабінету Ніксона належать: Віллям П. Роджерс, 55 років, колишній головний прокуратор — найменований на державного секретаря; 46-річний конґресмен із Висконсину Мелвін Р. Лерд — секретар оборони; 63-річний банкір із Чикаґо Дейвід М. Кеннеді — секретар скарбу; 55-річний правник Джан Н. Мітчелл — головний прокуратор; 43-річний заст. губернатора в Каліфорнії Роберт Г. Фінч — секретар здоров'я, освіти й добробуту; 61-річний губернатор Мишиґену Джордж Ромні — секретар мешканевих і міських справ; 60-річний банкір з Ню Йорку Моріс Г. Стенс — секретар торгівлі; 60-річний губернатор із Массачусетс Джан А. Волпі — секретар транспорту; 48 річний професор Чикаґівського університету Джордж Шулц — секретар праці; 49-річний губернатор Аляски Волтер Дж. Гіккел — внутрішніх справ; 53-річний канцлер університету Небраска Кліффорд М. Гардін — секретар рільництва і 47-річний президент Торговельної Палати ЗСА Вінтон М. Блавнт - головний поштмайстер. Ніксон підкреслив той факт, що між найменованими членами його кабінету є такі, які могли б зайняти інші пости в його кабінеті на випадок потреби. Ніксон представляючи членів свого кабінету, подавав мотиви, чому саме він вибрав його на даний пост. І так при державному секретареві Роджерсові сказав, що вибрав його тому, бо „Роджерс є тією особою, що вміє якнайкраще вести переговори", а для здобуття миру в світі треба буде часто переговорювати. Мітчелл зайняв пост головного прокуратора тому, що він рішений вести завзяту боротьбу проти злочинности в цій країні. „Це кабінет не самих тільки спеціялістів, але одночасно і людей з ширшими поглядами" — казав Ніксон. Кожний із членів кабінету є самостійним мислителем. „Я не знайшов ні одного між ними, які б у всьому зі мною погоджувалися." Преса підкреслює, що Ніксон найменував на членів свого кабінету самих тільки республіканців, хоч обіцяв під час виборчої кампанії вибирати на співробітників людей незалежно від партійної приналежности — на основі їхньої здібности, немає в кабінеті неґра ані жінки. 12-го грудня в четвер новообраний президент мав конферувати з президентом Джансоном. Пресовий секретар Білого Дому Джордж Крістіян заявив, що предметом конференції будуть „численні важливі проблеми". Досі Ніксон часто телефонічно розмовляв вже з Джансоном, порушуючи різні справи у зв'язку з перебранням влади, що має відбутися 20-го січня. Провідники Конґресу вдоволені зі складу кабінету Ніксона. Голова Демократичного Крайового Комітету Лоренс О'Брaєн заявив, що члени нового кабінету — це визначні особи з поважною працею за собою. Віце-президент Г. Гомфрі сказав, що новий кабінет виглядає „доволі добрим". Президент Л. Б. Джансон відмовився сказати свою оцінку, вимовляючися тим, що „не має часу, бо працює". Державний секретар Дін Раск сказав, що „з найбільшою пошаною відноситься до свого наступника — Роджерса". Сенатор демократ із Джорджії Ричард Б. Рассел із Сенатської Комісії збройних сил називає членів нового кабінету „особами з визначними здібностями". Конґресмен демократ з Тексасу Джордж Мек Меґон, голова Палатної Комісії Видатків ,заявив, що „буде співпрацювати з джентлеменами, що їх вибрав Ніксон".

Ричард М. Ніксон
новообраний президент ЗСА

Мелвін Б. Лерд
майбутній секретар оборони

Джордж Ромні
секретар мешканевих і міських справ

Джан А. Волпі
секретар транспорту

Ніксон виступить з пляном на замирення між Ізраїлем і арабами

Вашингтон. — До Америки вернувся в середу 11го грудня кол. пенсилвенійський губернатор Віллям Скрентон, який відвідав столиці 5-ох держав на Близькому Сході, як спеціяльний уповноважений новообрного президента Ричарда Ніксона, і перевів там наради з керівними державними мужами. Скрентон заявив, що всі державні мужі з якими він розмовляв, висловили бажання замиритися. Зрештою — його місією було тільки зібрати інформації та пред'явити їх Ричардові Ніксонові. Але — на запит журналістів — він ствердив, що Ніксон має конкретний плян на замирення між Ізраїлем і його арабськими сусідами і внедовзі після того, як перейме урядування, той плян пред'явить заінтересованим сторонам. Подорож Скрентона на Близький Схід, ще поки Ніксон перебрав урядування, всі коментатори вважають за доказ, що Ніксон придає надзвичайно велике значення відносинам на Близькому Сході і за одно з найперших своїх завдань вважає замирення між Ізраїлем і арабами. Пресовий речник Ніксона, Роналд Зіґлер заявив, що це „вислів Скрентона, а не Ніксона", що ЗСА повинні вести „більш вирівняну" політику на Близькому Сході, „взявши на увагу почування всіх заінтересованих сторін, а не тільки одної". Той вислів Скрентона породив враження в Ізраїлі, що ЗСА вестимуть за урядування Ніксона прихильнішу супроти арабів політику, аніж вона була за президентів Кеннеді і Джансона. Заява Зіґлера мала на увазі власне ту реакцію в Ізраїлі.

УКРАЇНЦІ НА КОНЦЕРТІ ПРИБАЛТІЙСЬКИХ НАРОДІВ

Лондон. — Литва, Естонія і Латвія в 1918 році проголосили свою державність і незалежність. На відзначення 50-ліття проголошення незалежности, Комітет Балтійської Ради влаштував у Лондоні ювілейне свято з великим, дуже успішних концертом у залі Вестмінстерської Катедри. Виявом симпатій до прибалтійських народів, також позбавлених державности, була велика кількість українців та представників ін. поневолених націй на тому святкуванні.

Комуністи готові „говорити" про редукцію збройних сил у В'єтнамі

Париж. — Речник північно-в'єтнамської делеґації на Паризькій конференції про В'єтнам, Нгуєн Тань Ле, запитаний щодо оптимістичної заяви секретаря оборони Кларка Кліффорда про можливість редукції збройних сил у В'єтнамі, відповів: „коли американська сторона має будь-які пропозиції, то завжди може висловити їх за конференційним столом". Хоча Північний В'єтнам ніколи не признав, що його війська діють на терені Південного В'єтнаму, проте ту заяву його представника вважають за готовість комуністів переговорювати про обосторонню редукцію військ і, тим самим, редукцію також воєнних дій. Однак покищо все ще не дійшло у Парижі до згоди щодо такої процедуральної справи, як форма конференційного стола, чи пак взагалі спосіб, як всі учасники конференції мають бути розміщені.

Інвазію СССР до ЧССР підготовлено з допомогою чеських коляборантів

Прага. — У Чехо-Словаччині кружляє від якого місяця у фотокопійних відбитках 494- сторінковий документ, відомий — за його чорною обгорткою — як „Чорна Книга": це звідомлення про події, які безпосередньо попередили совєтську інвазію і які сталися в її перших днях. Те звідомлення зібрав на основі найбільш вірогідних й автентичних зізнань та документів — Історичний Інститут чеської Академії Наук під офіційним титулом „Сім днів Праги", як „Студійний матеріял для внутрішнього вжитку". За тим звідомленням — совєтську інвазію, яка сталася 20 серпня ц. р., — попередив прилет 17 серпня окремим літаком цілого гурту аґентів совєтської тайної поліції з т. зв. „Комітету Государственной Безопасности", про що заздалегідь знало чеське міністерство внутрішніх справ. Головну ролю в підготові гладкого переведення інвазії відіграв чеський віце-міністер внутрішніх справ Вілям Сальґовіч з групою відданих йому старшин армії і поліції, вірних сталіністів. Всі вони вперто спротивлялись спробам міністра внутрішніх справ Павела перевести чистку в поліційному апараті. Павела як теж генерала Вацлава Пржліка, що очолював відділ безпеки в ЦК чеської компартії, викинули з їх становищ після інвазії, на вимогу Москви. „Чорна Книга" подає подробиці, як арештовано Александра Дубчека, прем'єра Ольдріха Черніка, голову парляменту Смрковського, названого міністра Павела і члена Президії компартії ліберала д-ра Кріґеля і всіх їх — скованих — вивезли з Праги. — Совєти теж видали власну „Білу Книгу", в якій доказують, що в ЧССР була „контрреволюція", яка спонукала Москву до інтервенції.

До Пряшева перевезли тлінні останки Єпископа-Мученика Павла Гойдича

Прага. — Тлінні останки колишнього комуністичного в'язня Єпископа Української Греко - Католицької Церкви сл. п. Мученика Павла Гойдича ЧСВВ були перевезені 29 жовтня ц. р. із цвинтаря в с. Леопольдові на Пряшівщині до Катедри в місті Пряшеві. Відпоручники Церкви були при ексгумації, разом понад 50 осіб. Римське радіо українською мовою в програмі в Україну передало, що „Тлінні останки Преосвященного Павла Гойдича видобуто з могили ч. 681 (число в'язня), зідентифіковано й перекладено до нової цинкової труни, прикриваючи її білим стихарем (символ невинности) і червоним епітрахилем (відзнака мучеництва). Труну перевезено автом до Пряшева, де складено її в катедральному храмі. Того самого дня Преосвященний Єпископ Кир Василь Гопко, в сослужінні

(Закінчення на ст. 5-ій)

ВІДЗНАЧАЮТЬ ЮВІЛЕЙ ВЛАДИКИ НІЛА САВАРИНА

Преосв. Ніл Саварин

Едмонтон. — Вірні Едмонтонської Єпархії Української Католицької Церкви відзначать 25-ліття єпископства свого Архипастиря Ніла Саварина, що збігається з 20 літтям існування тієї Єпархії, ювілейним бенкетом 17-го грудня. Владика - ювілят походить із Старого Самбора в Зах. Україні, де й закінчив початкову освіту, потім після гімназії в Перемишлі, у 1922 року вступив до Чину оо. Василіян, священичі хрещення одержав у Крехові в 1931 році. Вже наступного року виїхав з волі настоятелів до Канади для праці між українськими вірними. Він 1938 р. був ігуменом Мондерської обителі до найменування єпископом 23 квітня 1943 р. Як титулярний Єпископ Йотанський, був призначений на єпископа - помічника до Вінніпеґу. З березня 1948 р. був назначений Екзархом до новоствореної Едмонтонської Єпархії, а 3 листопада був назначений Єпископом - ординарієм. Для переведення ювілейних торжеств створено спеціяльний комітет.

Дирекційна Рада ЗУАДК намітила напрямні для скріплення діяльности

Філядельфія. — Перша від Восьмих Загальних Зборів Злученого Українського Американського Допомогового Комітету нарада Дирекційної Ради цієї нашої репрезентативної харитативної установи в неділю, 8 грудня, у Філядельфії присвятила всю увагу питанням, як скріпити допомогову діяльність і забезпечити для цієї діяльности фінансову базу. В нараді взяли участь президент ЗУАДКомітету д-р В. Ґалан, його заступники д-р М. Стахів ,п. К. Пелешок, адв. М. Пізнак і д-р О. Білик, секретар мґр О. Ґенґало, касир д-р Б. Гнатюк, екзекутивний директор мґр. О. Тарнавський і члени Дирекційної Ради дир. І .Поритко, д-р П. Стерчо, д-р Я. Падох, дир. П. Пуцило, інж. В. Заброцький, дир. С. Спринський, д-р І. Скальчук і п. С. Гавриш, як також член добродій ЗУАД Комітету п. Г. Лесюк. Відкрив нараду і нею проводив д-р В. Ґалан, відмітивши на вступі, що нарада відбувається в самий день сторіччя оснування Т-ва „Просвіти", що виховало кілька поколінь народних працівників, яких дух служіння народові просвічує праці нашої харитативної установи. Предсідник привітав гостя з Канади пані Євгенію Янківську,

(Закінчення на стор. 5-ій)

Літературний вечір Володимира Гаврилюка відбудеться в ЛМКлюбі в Ню Йорку

Володимир Гаврилюк

Ню Йорк. — Літературно-Мистецький Клюб у Ню Йорку влаштовує разом з Асоціяцією Діячів Української Культури літературний вечір поета і маляра Володимира Гаврилюка з Монтреалю, з приводу виходу його збірки поезій „Тінь і мандрівник". Відбудеться вечір в залях ЛМКлюбу в п'ятницю 13 грудня ц.р. о год. 8-ій веч. У програмі вечора передбачені доповіді Оксани Керч та Володимира Ласовського про Володимира Гаврилюка, як поета, та проф. Антона Малюци про В. Гаврилюка, як маляра. Крім того буде читання його творів. У концертовій частині вечора будуть виконані Ярополком Ласовським його ж композиції „Сюїта" — на мотив з поезії В. Гаврилюка „Триптих" й „Ескіз" (Ноктюрн), як також твори композиторів А. Кореллі „Соната Е-Моль" та Ґ. Ґенделя „Ляргетто". Акомпаніюватиме скрипалеві при фортепіяні Марта Цибик.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

НА ПОШАНУ СЛУГИ БОЖОГО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

Ню Йорк. — У неділю 15 грудня, о годині 5-ій вечора відбудеться в авдиторії св. Юрія, заходами У. К. А. Т. „Обнова" і хору ім. Митрополита Андрея Шептицького, Святочний Вечір, присвячений пам'яті Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Цей вечір попередить в 4-ій год. у церкві св. Юрія Свята Літургія, в намірeнні беатифікації Великого Митрополита. Тієї ж неділі відбудеться вулична збірка св. п. Митрополита -) 4456 фонду св. п. Митрополита Андрея.

15 - ТА РІЧНА ВИСТАВКА ОМУА

Ню Йорк. — У неділю 15 грудня о годині 1-ій дня відкривається 15-та з черги щорічна виставка праць членів Об'єднання Мистців Українців в Америці. Виставка в залі Літературно - Мистецькому Клюбі на 2-ій евню триватиме до 29 грудня включно, буде відкрита вечорами від 5:30 до 8 щоденно, а в суботи й неділі — від 12:30 до 8 години вечора.

НАУКОВА ДОПОВІДЬ В УВАН

Ню Йорк. — Історична Секція УВАН влаштовує в Домі УВАН доповідь д-ра Івана Новосівського на тему „Деякі українські проблеми в Молдавській хроніці Мона Некульчі, сучасники гетьмана Мазепи". Засідання відбудеться в неділю 15 грудня о 5-ій годині вечора.

НАДІЯ РОМАНКІВ ПОМЕРЛА В ЕДМОНТОНІ

Едмонтон. — У вівторок 10 грудня ц . р. померла тут на 68-му році життя сл.п. Надія Романків. Похорон відбудеться в суботу 14 грудня ц. р. з похоронного заведення Парк Меморіял. Покійна осиротила чоловіка д-ра Івана Романкова, доньку та сина д-ра Любомира.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Неоправдані претенсії

Одна з найбільш відомих і, так мовити, традиційних рис українського громадського життя — вічне нарікання. Нарікання і претенсії, на адресу земляків і чужого світу. Це та традиційна „кривда нам, русинам", яка в іншій формі покутує дотепер в умах і почуваннях наших людей. Очевидно, що в новітньому суспільстві не існує поняття кривди. Коли йде суперництво ідей і поглядів на внутрішньому терені й коли йде боротьба за здобуття більших прав чи привілеїв, або просто за визнання української правди, то нема ніякої кривди: є тільки успіхи, або невдачі, при чому невдачі здебільша у величезній мірі приходять внаслідку власної вини, власної слабости, непідготованости, помилок.

Претенсії різних українських партій, груп і середовищ та й окремих громадян на адресу інших установ і організацій чи на адресу Америки та всього вільного світу, не кажучи вже про ворожий світ, нагадують трохи претенсії американських кольорових людей, підбадьорених законодавством про „громадянські права". Очевидно, американським муринам діялась дійсна, не уявна кривда, — сторіччями ставились до чорних невільників, як до нелюдських створінь. Від Еманципаційної Проклямації Абрагама Лінкольна з 1 січня 1863 року минув 91 рік, поки аж 17 травня 1954 р. Найвищий Суд вирішив, що неконституційною є расова сеґреґація у народних школах. Відомо, що треба було аж війська, щоб увести до університетського будинку першого муринського студента Джана Мередіта до стейтового університету в Міссісіппі в 1962 р., і відомо, що по нинішній день освіченим муринам і муринкам трудніше дістати працю в ЗСА, як білим. Але це складна проблема, яку одні хочуть розв'язувати насильним, інше законним еволюційним шляхом.

Деякі поважні коментатори звертають увагу, що власне від часу схвалювання щораз нових і щораз ліберальніших законів про расове зрівняння, зросла нетерпеливість, й наросли такі вимоги чорних, що врешті білі почали почуватись „покривдженими" й нарікати на „упривілеювання" чорних, як це виявилось, наприклад, у примусовому переміщуванні білих дітей до мішаних шкіл у Ню Йорку.

Нарікання і претенсії не переконують, а тільки сіють розклад. Конструктивна критика і співпраця та змагання і суперництво за принципами демократії — це правильна розв'язка проблем.

Парадоксальна нагорода

На початку грудня американська і світова преса принесла повідомлення, що Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй на пленарному засіданні в Ню Йорку відзначила шістьох осіб Міжнародною премією за видатний вклад у справу розвитку захисту основних свобід і прав людини. Цю премію встановлено на ознаменування міжнародного Року Прав Людини, проголошеного ОН 20 літ тому. Між нагородженими опинивсь і член „представництва УССР у Комісії ОН для людських прав Петро О. Недбайло". „Радянська Україна" з 4 грудня з тріюмфом повідомила про це своїх читачів під наг. „Міжнародна премія радянському вченому", подаючи у вістці лише те, що Петро Недбайло є професором Київського університету.

Справа, звичайно, не в самій особі того київського функціонера, призначеного Москвою виконувати ролю совєтського „дипломата з УССР". Справа далеко глибша. Совєтський Союз складається із понад 100 національностей, народів і народностей. Як у кожній імперії в минулому, так і в СССР є панівний народ та є поневолені народи. Вже тільки цей факт вказує на те, що при серйозному підході до нагород на ознаменування Року Прав Людини жадний представник із Совєтського Союзу такої нагороди одержати не може. Не даремно один із західніх дипломатів, як посвідчила американська преса, сказав, що П. Недбайлові дали нагороду „за географічним принципом", мовляв, треба ж було комусь дати і з-поміж комуністів. Американська, англійська та декілька інших делеґацій виступали на Генеральній Асамблеї ОН проти нагородження представника СССР премією, що має зв'язок з людськими правами. Про які людські права може бути мова, коли совєтські громадяни не мають вибору при голосуванні, не мають права рушитись без пашпорту, позбавлені змоги покинути територію СССР, не можуть вільно молитись і т. д. Нагородження совєтського представника в ОН лише розхитує авторитет цієї міжнародної організації. Признання нагороди за оборону людських прав репрезентантові рабовласницького режиму, що є суцільним запереченням навіть найосновніших людських прав, є один з багатьох парадоксів, що в них заплуталась Організація Об'єднаних Націй, а з нею і теперішній світ.

ДЕВІЗА МИТРОПОЛИЧОГО ОРДИНАРІЯТУ

З НАГОДИ ДЕСЯТИЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ В З'ЄДНАНИХ СТЕЙТАХ АМЕРИКИ

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Дорогі в Христі Браття і Сестри!

Читаємо в Святому Письмі, що Господь Бог сам провадив під час сороклітньої мандрівки ізраїльський нарід до обіцяної землі хмаровим стовпом вдень, а вночі полум'яним стовпом. Так то Ізраїльтяни могли подорожувати і вдень і вночі.

Нав'язуючи цю біблійну подію до історії українських переселенців до ЗСА, ми сьогодні дякуємо Всевишньому за світло християнської віри, яка просвічувала нашим українським переселенцям впродовж їх життя-буття на американській землі. Свята віра з нашим українським обрядом була тим світильником, що громадила наших українців католиків в церковні громади, під проводом владик, духовенства, монашества. Завдяки співпраці українців католиків на полі релігійному й культурному, Свята Апостольська Столиця не тільки створила єпархії, але також піднесла колишню Апостольську Екзархію до гідности Митрополії в 1958 році з осідком у Філядельфії, першої єпископської столиці для українців в ЗСА.

З нагоди десятиліття створення Української Католицької Митрополії в ЗСА годиться подякувати Господеві за особливу поміч у розбудові нашого церковного і народного життя, а Апостольській Столиці ми вдячні за материнську опіку над нашою Українською Католицькою Церквою у діяспорі.

Щоб зберегти нашу Українську Католицьку Церкву на майбутнє та скріпити її новими рядами працівників на полі церковнім і народнім, треба нам усім придержуватися наступних заповідей:

1. Будувати своє особисте, родинне й суспільне життя на Христових засадах. Бути практикуючими християнами - католиками, зберігаючи хростиянську к а т олицьку моральність вдома, в родині, в праці, в товариствах й організаціях.

2. Провадити р о динний дім за християнсько - народними традиціями. Зберігати всі церковно - у к р аїнські звичаї: Різдва Христового, Великодня, та інших празників Господських і Богородичних із усіма приписами Української К а т олицької Церкви.

3. Вже вдома навчати дітей і молодь релігії і молитов. Найкращою наукою і гарним прикладом буде для дітей, як самі родичі будуть рано й у вечір молитися до Всевишнього і Пречистої Діви.

4. Посилати своїх дітей до українських шкіл: цілоденних, вечірніх і суботніх, щоб наша молодь мала нагоду вчитися про Бога, український обряд, про наш церковний і народний спів, про нашу мову, про історію нашої Церкви й українського народу. Діти, які приходять до українських шкіл, повинні вже з дому винести знання молитов. Основна відповідальність за виховання дітей лежить на родичах. Церква і школа є тільки допоміжними чинниками у вихованні молоді на чесних громадян.

5. Допомагати своєю працею і пожертвами Українській Католицькій Церкві у розбудові наукових осередків і харитативних установ. Допомагати душпастирям в проводі і навчанні шкільної молоді. Подбати про культурно - виховні осередки для доростаючої молоді під проводом душпастирів. Молодь — це наша нація. Це наші майбутні парохіяни і громадяни.

6. Брати живу участь у наших церковних Богослуженнях, особливо в Божественній Літургії та в інших Богослуженнях у неділі й свята. Відносно літургічного співу користаємо тільки з давнього капіталу диригентів, дяків і півців, яких число меншає з кожним роком. Похвальним було б, щоб при кожній парохії відбувалось навчання молоді церковного співу. Одначе навчати їх після директив, затверджених Митрополичим Ординаріятом. Спів є міжнародним. Служба Божа чи інше Богослуження поправно відспіване побуджує до молитви не тільки українців, але також учасників інших народностей.

7. Брати активну участь у громадському житті за директивами Вселенського Другого Ватиканського Собору. Цей Собор під проводом Христового Намісника Павла VI бажає, щоб Божий Нарід, до якого зачислюються українці католики, допомагав єпископам і священикам в апостольській праці. Це поле праці на церковній ниві є широке та потребує охочих людей різних прошарків людського життя. Кожний українець католик повинен передплачувати українські католицькі часописи й морально здорову українську пресу та журнали.

8. Не йти на гнилий компроміс з модерними кличами і пропаґандою, які є ворожо наставлені до християнської католицької віри і моральности. Тільки мертву рибу порива є нездорова течія; здорова риба буде плисти проти невгодливої течії. Свідомий українець католик буде спротивлятися всяким ворожим затіям, які нищать християнську віру в народі і підривають авторитет Христової Церкви, єпископів і священиків.

9. Пам'ятати про поневолені Українські Церкви (Католицьку і Православну) та український нарід поза залізною заслоною під молотом і серпом. Наші браття і сестри поза залізною заслоною не можуть прилюдно пожалуватися на своє невільниче горе. Ми можемо сказати своє слово про кривди і неволю українського народу перед вільним світом. Знаємо з досвіду, що вороги мусять числитися з опінією вільного світу.

10. Старатися про покликання до священства й монашого стану. Покликання до священичого стану — це одна найбільш актуальна справа наших часів. Її може тільки розв'язати наша молодь українського п о х о дження. Під цю пору ми потребуємо бодай сто юнаків, які бажали б учитися в наших семінаріях на священиків. Нам бракує місіонарів. Отці Василіяни, Отці Редемптористи та Отці Францискани радо приймуть кандидатів, які бажають піти за Христом. Треба нам Сестер-учительок до н а в ч ання шкільної дітвори. Сестри Василіянки у Факс Чейсі, Сестри Служебниці в Ландсдейл, Па., і Сестри Місіонарки Покрова Матері Божої в Стемфорді запрошують ідейних дівчат, щоб прийшли до їх монастирів і допомогли Українській К а т олицькій Церкві в апостольській праці над нашою молоддю.

Дорогі в Христі! Звертаюся до Вас з проханням: Поможіть своєю працію, талантами, посвятою і молитвою причинитися до кращої майбутности нашої Української Католицької Церкви й української суспільности під святим омофором Непорочної Пречистої Діви Марії... Нехай Боже благословення спочине на Вас.

† АМВРОЗІЙ,
Митрополит

ПОРЯДКОМ ДИСКУСІЇ

Михайло Данилюк

ПРО ВИБОРИ

(2)

Одначе, і в такій практиці політичного розвою, треба признати, чимало політичних груп мають підстави похвалитись успіхами. Можна б, для святого спокою, вважати практику їх внутрішніх відносин за їх власну справу, залишити це кадрам їх власного активу. Далеко гірше, все ж таки, стає тоді, коли така практика переходить на більші вогнища, як, наприклад, крайові громадські установи або УНРаду.

Якось дивно, що проживаючи в країні широкої демократії, як ЗСА, беручи участь в демократичному процесі вибору правління, ми не завжди присвоюємо собі ці засади для свого життя. А наслідком цього стає менша активність, а навіть постають патологічні явища, як виключність, нетерпимість, розбудова удільних, сказати б за поетом О. Слісаренком, кислокапустяних республік...

І прикро стає, що розбудова системи УККА та громадського життя, не прийнявши вповні в свою основу звичайних засад демократичних принципів, підупадає та веде до тих кислокапустяних — щиро українських — „республік", байдуже чия в цьому найбільша вина, бо її кругом знайти можна. Всі в унісон говоримо про демократію, але нечиста сила все веде по лінії нехтування її принципами.

Не можна б сказати, що бракує в нас прикладів демократії. Маємо чимало установ, що її притримуються, і статути свої не вважають за кусник паперу, якого можна іґнорувати. Серед тих установ, наприклад, можна б привести конвенції УН-Союзу: адже всі делеґати вибираються демократичною більшістю, а на конвенції у правиборах та фактичних виборах рішає не маніпуляція, а більшість одержаних голосів у таємному голосуванні. По черзі кількости одержаних голосів, вибираються органи установи. І ніяка група, партія чи організація не всилі опанувати вибори, бо для того вона мусіла б мати абсолютну більшість, чого демократичний процес на місцях не допускає. Праця і досягнення окремих людей, вихід їх на громадське поле зі своїми ідеями та задумами рішають про кількість голосів. Така проста математика, а чомусь її наче хтось заворожив — ніяк не можемо вповні практикувати в громадському житті. Наслідки бачимо останніми трьома роками, а зокрема під сучасну пору.

Коли прикро, що так діється в крайовій установі і навколо неї, то стає боляче, що з нашим Державним Центром УНР справа не ліпша. Там взагалі не видно ані змін, ані конкретних підготувань до них, бодай про них громадянство не знає.

На невідрадний стан і мінімальну діяльність УНРади складається, кажуть, багато причин і багато нюансів. Серед них і малий бюджет, бо збірка національного податку далеко не вистачає для потреб розгорнення праці. Це правда. І, мабуть, не даремно останній — єдиний друкований — Бюлетень УНРади, замість розроблення д е р жавницької проблематики, переповнений списками, хто скільки „пожертвував". Заповіджені частї інформації та розробка проблем — так і не появляються. А вона, та ціла справа оживлення праці і росту УНРади, заворожена, мабуть, десь інакше, як у списках.

Знову думаєте — це злоба? Авжеж, що ні. Бо кожний із нас говорить і думає про те, що є болючим. Не у формі злоби, а якраз шляхом оживлення проблеми, шляхом шукання нових методів на місце традиційно-перестарілих, шляхом шукання здорового виходу приходять такі думки. Адже втекли ми від системи мовчання, і якраз у протилежність цієї „найпередовішої" системи, яка замкнула можливість нашій нації жити демократичним життям, ми хочемо зберегти принципи справжньої демократії, носієм якої був би ДЦ УНР.

Коли відновлювали ДЦ УНР двадцять років тому, то, може, в тодішніх обставинах система, яку прийняла УНРада, була на місці. Може й вона тепер не перестаріла, але — головне — вона не дає бажаних наслідків: вона ані не об'єднала всього політичного активу, ані не викресала максимум спроможности від української громади, ані не проявила максимум діяльности. Цікаво, що навіть ті політичні групи, які найбільше підтримують УНРаду, не поставили всього кращого кадру до праці в її системі і не особливо турбуються її невдачами. Справа в ідеї УНР? Очевидно, що ні. Справа в кадрах і системі.

Варто взяти під увагу, що ні один член УНРади, фактично, не був вибраний на це місце нормальними демократичними виборами. Відомо, що т. зв. сектори УНРади складають окремі партії, і ніби вони мають у якомусь числі заповняти свої місця, а не загальне голосування. Але навіть при такій методі, нам не відомо, щоб хтось у партіях кандидував до УНРади, щоб його шляхом дискусії та виборів відряджено до УНР. Яка ж різниця, коли замість одного патріота такої-то партії, піде в УНРаду інший? А різниця та, що у випадку кампанії і виборів, в ДЦ пішли б люди, що мають поперття більшости свого оточення, що мають кращі ідеї, більшу енергію, більше динаміки і більше зацікавлення працею і ростом УНРади. До цього часу ні одна партія чи організація на своїх з'їздах таких послів до УНРади не вибирала. Їх призначувано, і не завжди з рівним успіхом. Це саме мається з окремими представництвами УНРади по країнах поселення: зазначили по ключі „пропихай своїх", і поминай, як звали...

Справу п о з апартійного сектора в УНРаді взагалі не рушено з місця, хоч і давненько вже про це говориться й обіцяється. Велика частина української громади, щоб не сказати — найбільша, яка не зацікавлена з різних міркувань у приналежності до партії чи організації, не має ніякого впливу ані голосу в ДЦ. Вона не може вибирати членів УНРади від партій чи груп, вона не може вибирати своїх представників, вона не може стати осередком рівноваги серед політичних груп. Вона може лише робити збірки... А тут вам криза за кризою вже роками, і про це нічого мовчати. Традиційність в особовому складі ДЦ, може, й гарна річ, але нею не можна поховати демократії і основних принципів УНР.

Г о л о в а ВО УНРади, об'їжджаючи Америку ще минулого року, сподівався відбути такі вибори позапартійного сектора в цьому році, а згодом і побільшену і більше динамічну і працездатну сесію УНРади. Так говорили й інші діячі ДЦ, включно з її президентом. А тим часом ідуть події і в Україні, і в цілому світі. Робота ж ані з місця.

Десь щось застрягло. Мо-

(Закінчення на стор. 5-ій)

На тему сучасности

Книжка шукає читача... Під таким багатомовним заголовком у Філядельфії відбулася імпреза, влаштована гуртком пластунок „Чортополохи", що рівночасно насунула мені сумні рефлексії. Читач не шукає книжки, вона його не цікавить. Невже відпруження по праці має дати тільки телевізія?.. Минулого року, будучи у відвідинах в українській родині ми порушили тему нечитабельної нашої громади. Ось і одна з присутніх пань, дізнавшись, що я пишу в таких невідрадних обставинах, радила самій кольпортувати книжку. Я була проти цього, бо письменник має написати твір, а крамниця продати. Врешті, коли згадана знайома так переконливо доказувала конечність в цей спосіб продажі своїх творів, — я вийняла книжку, і просила її купити. Нараз ця пані наче води в рот набрала. Думала — вона не почула, отже ще раз голосніше повторила своє прохання, але пані книжки не купила.

Це так у нас. А як в американців?.. Читаючи газету "The Miami News" я натрапила на гумористично - сатиричний фейлетон, з якого дізналася, що і там не краща справа з читанням книжок. Ось кілька уривків з цього фейлетону: „Книжки мають різнородне призначення. Вони можуть служити дітям в хаті замість кидання м'ячем, їх добре ужити як затримку до дверей, книжкою можна викинути з хати кота. Коли для дитини крісло занизьке, підкладьте кілька книжок. Можете успокоїти дитину, дозволивши на книжці малювати. Як у вас гості, а ви не маєте теми, положіть на стіл книжку, щоби гість, перекартковуючи її, скоротив собі нудну візиту. Ще одне: конче купіть з доброго матеріялу шафу на книжки. Це — замість меблів, і прикрасіть її книжками. Вибирайте книжки в яскравих полотняних обгортках, з золотими буквами. Це не тільки впадає в око, але й прикрашує кімнату. Зрештою, можете навіть колись книжку прочитати".

Ярослава Острук

ВІДКРИЛИ ПАМ'ЯТНИК ГРАФОМАНОВІ-АГІТАТОРУ

„Літературна Україна" з 29 листопада помістила фоторепродукцію обеліска з зображенням Леніна і встановленим на стовпі погруддям молодого комуністичного агітатора в Західній Україні М. Максися, який писав вірші „на славу партії". Під фотознімкою такий підпис: „В селі Устенському на Ровенщині відкрито пам'ятник мужньому комсомольцеві Миколі Максисю. В 1948 р. молодий поет загинув від рук бандерівців". На стовпі є лише напис „Максись М. П." — навіть без зазначення, хто він був, може тому, що довелося б писати українською мовою...

СВОБОДА ЦІНИ НЕ МАЄ

Ярослав Гайвас

(14)

Кілька днів після приділення мене до відділу Волянського сидів я пізно вночі, викінчуючи якусь роботу. Нагло тишу ночі перервав стукіт у двері. Увійшов дижурний й передав: перед хвилиною донесли йому з однієї з кімнат, що недавно прибулий з Польщі січовик збирається тікати. Ми негайно обставили вікна тієї кімнати на випадок, коли б він хотів вискочити вікном, недалеко дверей тієї кімнати поставили стійку і приготовили сторожу на брамі. Ніхто з нас уже не пішов спати, одначе нічого не сталося.

Настав ранок, усі повставали і підозрілий поводився зовсім непідозріло. Однак люди нашого відділу не спускали з нього ока. Щойно після нормальних зайнять і перед самим обідом він вийшов поза браму, а за ним слідом ті, що його пильнували. Коли виявилося, що він хоче вискочити з міста, трьох людей наздогнали його, затримали й наказали вернутися. Він не хотів і ті мусіли вжити сили, щоб спровадити його назад до будинку Січі. Тут нам доручено зайнятися ним.

Почалася довга тяганина. Був це син солтиса з одного гірського села, з народношкільною освітою, але спритний, твердий і бувалий. Заки Ромко Мирович, що збирав інформації про нього і його поведінку серед січовиків і назовні, ланка за ланкою будував картину праці підозрілого, ми напереміну переводили з ним розмови. В тих розмовах підозрілий прозрадився, що побував не лише в Сяноці й інших підгірських містах, але їздив кількакратно до Львова, був у Кракові. Як на сина солтиса бідненького села, це було незвичне. Коли ж ми натиснули його, звідки він мав гроші на ті подорожі, він подав, що працював на тартаку у недалекому від нього селі. Ми кинулися шукати людей з того села ,але нікого не знайшли. Зате знайшли робітника з тартака та сільського торговця, що доставляв різні товарі на тартак. Ніхто з них його на тартаку і не бачив. Ми їх взяли на докладнішу розмову з ним і виявилося, що він за винятком управителя тартаку і декількох загально знаних наставників-поляків нікого не знав. Значить, його оправдання було фальшиве.

В міжчасі Ромко Мирович зібрав інші докази. Треба було довести до признання й виявлення ним дальших таємниць. Два дні й ночі нас трьох — Іван, Віталій Пилипчук і я — напереміну допитували його. Трактували ковбасою, папіросами, вговорювали й нічого не вийшло. На третю ніч узяв його Ромко Мирович.

Ромко був пристійний, добре вихований, дуже чемний і з добрими манєрами студент. Був він при тому дуже талановитий фотоаматор і скрипаль. Завжди елеґантний, усміхнений, він радше виглядав на сальонового льва, як на революціонера. Тільки ясні очі, в яких проблискувала сталь, заперечували цьому. В дійсності був він твердий і завзятий, невсипущий роботяга, загартований на фізичні труди й небезпеки, неговіркий ,але швидкий і рішучий. І цей Ромко за одну ніч сам здобув від підозрілого те, чого нас три не здобули за дві доби. Підозрілий не лише признався, що був донощиком польської поліції і граничної сторожі, а на Карпатську Україну і до Січі прийшов зі шпигунськими завданнями. Він розповів про вишколи, які перебував, а зокрема про вишкіл перед виходом на Закарпаття, про різних поляків, військових, урядників й багато інших, які його приготовляли і висилали на Карпатську Україну, подав адреси польських штабів у Сяноці і Самборі, що займаються організацією й висилкою банд на Закарпаття, а крім цього всього подав прізвище польського майора генерального штабу Домоня, який цю всю акцію координував. Персона ця не була нам чужою, але ми не знали докладніше засягу його завдань. Тепер він зарисувався. На цьому наш інформатор не закінчив. Він подав знайомі йому переходи польських диверсантів, та місця їхньої збірки перед відходом. Він сам переводив декілька груп. З його слів виходило, що поляки посилюватимуть диверсантські напади, та що приготовляють у потребі військову інтервенцію. Не затаїв він теж тих з-поміж наших людей, які були відомі йому, як співробітники й донощики польської поліції.

Таким чином Ромко Мирович вийшов справжнім героєм. Дні і ночі після його переслухання ми звірювали здобуті ним дані. Невроку роботи кинув він нам на руки. А коли ми доповнили це все посіданими дотепер даними, то вималювалася перед нами неабияка картина.

(Далі буде)

Соняшникову олію винайшов... „російський мужик"

Московсько - каґебівський журнал „Родіна" російською мовою для „культурних зв"язків з співвітчизниками за рубіжем" у ч. 5 з жовтня ц. р. повідомив, що соняшникову олію відкрив на світі не хто інший, а „російський мужик Бакарьов, Бірючинського усєзда на Слобожанщині". У вістці сказано, що соняшник привезли в Европу з Америки, але, мовляв, американці не додумались, що соняшник має в насінню олію, а той „русскій мужік" варив і сушив стебла та листя соняшника, пробував курити тощо, аж нащещті відкрив „подсолнушноє масло" і мав закричати до своєї дружини: „Ей! Вари кашу, супружіца! Я ізобрьол нове масло!"... Журнал твердить, що „цей соняшниковий подарунок відкрив для всього світу російський мужик" на Слобожанщині, себто в Україні.

ЗВІТ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ І БІБЛІОТЕКИ ЗА РІК 1967 В СТЕМФОРДІ

Праця Українського Музею і Бібліотеки в 1967 дала гарні успіхи. Завдяки дбайливості опікуна Музею й Бібліотеки Преосв. Кир Йосифа Шмондюка, можна було багато зробити.

Організаційні справи. В минулому році оформилась Рада Директорів, яка прийняла Статути Музею і уконституувалась. Рада Директорів, складається з 24 членів, вона вибрала з-поміж себе голову, д-ра Василя Ленцика, секретаря — д-ра Богдана Кекіша, касира — дир. Володимира Баранецького і правного дорадника — адв. Степана Ярему.

Для належного наладнання праці Музею, Рада Директорів вибрала з-поміж себе Комісії а саме: Екзекутиву, як повище, фінансову, членами якої є: д-р Іван Макаревич, дир. Пастушенко, дир. Баранецький, п. Гузар і д-р В. Гординський. В Редакційній Колеґії є члени: С. Гординський, д-р Р. Осінчук, о. д-р В. Федаш, дир. М. Нагірний, інж. Є. Процюк і д-р В. Ленцик (голова ред. Колеґії).

Т Комісії збірок є такі члени: Мирослава Гординська, С. Гординський, інж. А. Осадца, інж. Процюк, д-р К. Рогозинський, М. Мороз, д-р Ленцик; в Комісії Членства: д-р Я. Восвідка, дир. Я. Пастушенко, інж. Ю. Ястремський, д-р О. Баран, д-р М. Кравчук, п. М. Гузар і Й. Лисогір.

Рада Директорів установила теж різні категорії Членства в Музею. Для розбудови Музею потрібно співпраці широких кругів нашого громадянства, і то співпраці моральної і матеріяльної. Для цієї цілі Рада рішила приєднати якнайширші кола нашого громадянства, які, стаючи членами Українського Музею, матимуть змогу йому допомагати. Рішено установити слідуючі катеґорії членства Українського Музею, згідно із висотою вплаченої ними суми на цілі Музею й Бібліотеки, а саме:

Члени Добродії	$ 1,000
Члени Меценати	100
Члени Жертводавці	50
Установи	50 і 25
Члени Спомагаючі	10
Звичайні члени	5
Студенти	1

Поширення членства Українського Музею серед широких мас нашого Громадянства дасть змогу Українському Музеєві якнайкраще сповнити своє культурні завдання не лише для нашої Громади в ЗСА, але теж у всеукраїнському маштабі, релігійному і народному відтинках.

Оформлення поодиноких Комісій та поширення членства в Музею є кроком вперед в організаційному секторі діяльности Музею.

Збільшення експонатів: Із Музейних предметів ми одержали від п. Ірини Павликовської оригінальні гуцульські тарілки та плесканку, які доповняють збірку нашої кераміки. Також одержав Музей від панства Сабіни і Михайла Турянських нову бандуру, вишивану подушку та від їхнього сина великий вишиваний ручник. Пан Онуфрій Стецко подарував глинянський килим.

Дуже цінними дарами поповнилась Бібліотека Українського Музею та Архів. О. д-р Василь Федаш подарував видання Київської Академії Наук, а саме до історії Варшавського Інституту, комплет проповідничого журналу „Сівач" та багато інших старших і новіших видань, як також деякі архівальні документи, що будуть важними до студій історії нашого релігійного та громадського життя на терені ЗСА.

Другим великим добродієм нашої Бібліотеки є Впр. о. Ювілят Володимир Довгович. Зі своєї великої бібліотеки о. Довгович переслав нам вже десятки томів, в тому деякі дуже рідкісні видання. Особливож цінними були деякі річники „Ниви", „Руского Амвону", „Сівача" та інших.

Д-р Роман Смик подарував фотокопію о. Маркіяна Шашкевича „Азбука і Абецадло" з власноручним підписом Маркіяна Шашкевича. Ця унікальна книжечка зберіглась в архіві Богдана Лепкого.

Бібліотека одержала ще книжки із новіших видань, що їх прислали поодинокі автори чи видавництва, а деякі нові видання з огляду на їх вартість для бібліотеки, закуплено.

До архіву часто присилає різні ґетючки, відзнаки і т. п. мґр. Орест Городиський з Чикаґо та п. Лесняк з Акрону, Огайо, включно із цінними матеріялами, що відносяться до історрії і культури Лемківщини.

Бібліотека одержала цінні стародруки, а між ними Служебник Почаївський із 1734 р. з гарною ґравюрою на заголовній сторінці, а з другої сторони ґравюра Божої Матери Почаївської із написом Ізобра (женіє) Чудотвори (ния) Ікони Почаевской П. Д. Богородиці Р. Б. 1733".

Цінним набутком є „Науки Парохіяльныя" з року 1794, видання „Почаївської Лаври" повелінієм і благословенієм Єго Преосвященства Кир Стефанія Левінскаго Єпископа Луцкого і Острожського з Славенсько - Рускаго, на простий и посполитий язик Руский". Це гарний зразок тодішньої розговірної мови. Найціннішою книгаю є Мінея Служебна з XVI ст. середньо болгарської редакції з гарними заставками і в'язаннями. (рукопис). Крім того одержали ми акафіст св. Варвари видання московське із 1731, Словник церковно-слов. мови з польськими поясненнями, видання Ставрипигійського Інституту у Львові 1830 р. — невідомого автора, який склав цей словник в Перемишлі 1828 р.

Для історії Галицько України є дуже цінним Збірник розпорядків Митрополичої Консисторії та Австрійського Уряду за роки 1868 до1878.

Видавничі справи. Український Музей почав своє, мале покищо видавництво з оригінальної фотографії картку з Слугою Божим Митр. Андреєм Шиптицьким. Видано теж з тої самої фотознимки більший кольоровий образ, що представляє нашого незабутнього Князя Церкви в митрополичім городі на тлі катедри св. Юра та всіх святоюрських забудувань. Видано теж Різдвяну картку Олени Кульчицької п. н. „До церкви". Всі ці видання знайшли гарний відгомін серед громадянства. Ще минулого року запляновано видати „Літопис Українського Музею", для якого матеріяли викінчуються, та перевидати Лемківський Шематизм з 1936 р., який являється унікальним документом до історії цієї частини нашої землі.

Фінансові справи. Для розвитку кожного підприємства чи культурної установи потрібні фонди. І Музей і Бібліотека потребують фондів. Спершу всі видатки покривав Преосв. Владика з дієцезальних фондів. Завдяки створенню Ради Директорів Музею і початому Видавництву можна було роздобути окремі фонди Музею.. І так Члени Ради Директорів своїми членськими вкладками вплатили $2,035.00 а $ 1,900 прийшло з продажу карток та пожертв від громадян. Треба з приємністю ствердити, що завдяки глибокому розумінню вартости Музею і Бібліотеки, пожертви на ці інституції були щедрі. І так д-р Мирон Кравчук крім членської вкладки ($ 100), зложив на цілі Музею $ 600 із здекларованої $ 1,000, д-р Остап Баран крім вкладки зложив $ 100, панство Сабіна і Михайло Турянські зложили на Музей $ 250. З нагоди переслання їм різдвяних карток, з цієї нагоди зложила п. Софія Брезіцька $ 100. (НЮ Гейвен, Конн.), п. К. Босумак $ 50, Ню Йорк, д-р Михайло і Марія Логази $ 25. Сиракюз, Н. Й.).

Багато наших прихильників зложило з нагоди одержання різдвяних карток по десять і п'ять долярів та менші пожертви.

Велика вдячність від Управи Музею належиться всім, що причинились до розповсюднення карток і образів, виданих Музеєм, і цією дорогою причинилися до придбання фондів на цілі Музею.. До цих наших приятелів належить д-р Богдан Сілецький, який придбав для Музею $ 615.00 в тому особиста пожертва $20 замість квітів на могилу С. Подоляка. Д-р Дарія Миндюк з Нюарку придбала для Музею $ 200. о. рад. Юрій Боднар 45 д. (Віндзор, Канада). Крім згаданих помагали у розповсюдненні видань Музею мґр. Іван Костюк, (Трентон), д-р Роман Кос (Філядельфія), інж. Микола Стасів. (Бронкс), Я. Ратич, (Філядельфія), та студенти: В. Луців, С. Копаниця, Б. Косович, Джулі, Р. Риндик, Барабаш та інші.

На потреби Музею зложив п. В. Марко 100 дол. (Форнічер Ко.). Всі жертводавці і їхні пожертви будуть вичислені в Літописі Українського Музею в Стемфорді.

В році 1967 Український Музей видав на закупно ґабльотки, стояків, манекінів та на інші потреби (друк) 2,870.81 дол.

У звітовому році відвідало Музей понад 400 осіб, в тому деякі видатні особи, як Єп. Бріджпорту Волтер Куртіз, Єп. Потанамужі, з Кералі, Півд. Індія, Єп. Ілія Конетер, мелхіт. Єп. з Бразилії, Архиєп. Гавриїл Букатко з Юґославії, Єп. Августин Горняк з Англії, проф. В. Кубійович із Сарселю, д-р К. Паньківський, ред. Роман Купчинський, Єп. Андрій Сапеляк з Арґентини, о. д-р І. Патрило з Риму, проф. д-р Володимир Янів з дружиною Софією, Сарсель та інші. Як все цінними нашими відвідувачами були і є наша молодь. Ми сподіваємось більше прогульок молоді шкільної, сумівської і пластової. Всіх сердечно запрошуємо оглянути цінні пам'ятки нашої культури.

д-р Василь Ленцик
Управитель Укр. Музею в Стемфорді, Конн.

СТАРОДРУКИ СТЕМФОРДСЬКОГО МУЗЕЮ

Посередині Тріодь цвітка Швайпольда фіолі з 1491 р. Наліво Служебник з 1666 р. (Львів), Антимінс єп. Йосифа Гаганця, Єп. Пряшівського з 1866 р., під антимінсом Минея з 1643 р., по правій стороні Октоїх з 1644 р., на ньому шапочка єп. Йосафата Коцилoвського, привезена з Перемишля 1957 р.

Вашинґтон, Д. К.

ВІСТІ ОСЕРЕДКУ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ СЕМІНАРІЇ

13-го жовтня Осередок Українських Студій відновив працю і розпочав четвертий академічний рік. ВПреп. монсеньйор д-р В. Макух відкрив засідання і дав слово голові Осередку проф. д-рові Р. Смаль - Стоцькому для виголошення доповіді н. т. „Границі нашої американізації".

Доповідь була задумана як пересторога для наших семінаристів і студентів, що вчаться в університетах, щоб вони не підпадали під вплив американського довкілля і його товариських звичаїв, а щоб завзято протиставились їм та продовжали старокрасні традиції та звичаї наших батьків та нашого народу.

Доповідач почав ствердженням, що американці і їх молодь заграницею, поміж нашими близькими і далекими сусідами, не тішаться симпатіями і пошаною, а цілком противно, якась ненависть й погорда постала до Америки в широких кругах інтеліґенції, зокрема в Европі.

Причини є політичні й економічні, — не забуваймо, що московська пропаґанда не спить. Та одною з важливих причин — це дивні товариські звичаї пересічних американців, передусім студентів, що викликують погорду й обурення. Ті товариські звичаї роблять враження простацтва і їх стрічаємо теж по американських університетах. Їх треба передусім нашим майбутнім священикам вистерігатись, бо вони чужі гідності священика.

Доповідч подав з власного досвіду, по майже чвертьстолітній праці з американських університетах, низку прикладів із тих звичаїв, що в европейських університетах не можливі. Студент часто в бібліотеці вивалює ноги на стіл для „вигоди", або принаймні на сусіднє крісло; під час викладів, без огляду на те, що професор не курить, студенти і студетки деколи курять, струсуючи попіл на підлогу та кидаючи на підлогу недокурки. Інші студенти завзято жують ґуму і весь час щоками „румиґають". Більшість студентів ненавидить тишину й спокій, ходять по коридорах з малими транзіторами - радіями, а часом, щоб слідкувати за бейсболом, навіть під час викладу в клясі потихоньки його пускають! Дикунська звичка є викрикувати та свистати по коридорах, інститутах і лябораторіях, — не диво, що европейські професори дали надрукувати для своїх бюр вивіски „Позітівелі но вгістлінг"... Викладові залі щодня, по кількох годинах, засмічені всякими паперами, коробками від циґарок, порожними бляшанками від кока - кола і т. д. А в ім'я академічної свободи одна не сліпа студентка приходила на виклади зі своїм вівчуром - собакою... Студенти часто довбають в носі або шморгають носом, а під час розмови чи ходу руки держать в кишені. (Тепер зрозуміло, чому кадети у Вест Пойнті мають позашивані кишені в штанах). Навіть професори й священики прийняли ці звички, а є навіть особи, що приймають відвідувачів, тримаючи ноги на столі. Деякі свяденики, благословлячи трапезу правою рукою, ліву держать у кишені. В кемпусах немає жадної чемности для жінок або дівчат, як щось впаде їм на землю, то ніхто з хлопців їм не поможе... Та що найстрашніше: в пребагатій Америці розвинулась по кемпусах злодійкуватість, а навіть Католицький Університет впровадив від минулого року контролю всіх портфелів при виході з бібліотеки, бо щорічно зникали книжки на тисячі долярів...

З черги вияснив доповідач міжнародні засади цивілізованих товариських звичаїв: взаїмну пошану права до тишини й спокою, взаїмну пошану людської гідности ввічливістю та чемністю, пошану для чистоти, ладу та порядку.

Ті звичаї, що у великій мірі охопили кемпуси, це здичіння, з яким треба боротись і від нього треба охороняти наші парохії, школи та родини. Це важливе завдання священика в Америці.

Ті звичаї — це вияв сучасної кризи американської суспільности, бо все життя народу складається в одну цілість. Проявом тієї кризи є остання статистика злочинности в Америці за 1967 рік, подана Е. Гувером: сім злочинів поповнюється в Америці щомінути, одно вбивство — що 43 мінути, одно знасилування — що 43 мінути, рабунковий напад — що 2 мінути, один влом — що 20 секунд, а крадіж авта — що 48 секунд...

Доповідач закінчив свою доповідь пересторогою відомого чолового журналіста Америки Артура Крока, який саме опублікував свої мемуари: „Я пройнятий страхом, а саме, що провідна позиція нашої Америки як чолової потуги світу, потриває дуже коротко..." Такі перестороги проголошували і скитальці - професори вже від 1950-го року, приглянувшись до життя кемпусів при університетах...

Замітні успіхи молодих українських науковців

Дуже часто читаємо в нашій пресі статті чи нотатки, яких змістом є обговорення проблеми нашої молоді в Америці. Бувають пристрасні обвинувачування з одної сторони батьків молодшого покоління і дітей чи молоді старших громадян. Звичайно правда буває посередині. Ми тратимо з наших рядів багато молоді, яка розпливається в американському суспільстві, але мусимо також підчеркнути, що з багатьох дітей, батьки яких опинилися на американському ґрунті, виросла поважна скількість професіоналістів. Оця група молоді, вростаючи в американський ґрунт, не зірвала з українством, ні землею своїх батьків, Україною.

В сьогоднішній нотатці хочемо подати інформацію про двох молодих професіоналістів українського роду, що працюють в дослідчих інженерських ділянках. І так, Федеральна Аґенція Стратосферичних дослідів (НАСА) підписала контракт з Інженерським Нюаркським Коледжем на 88.000 дол. Контракт триватиме 18 місяців і його дістає Коледж для дослідів. Головним дослідником є професор того ж Коледжу д-р Петро Грицак. Йому до помочі коледж повинен дати одного професора і 5-ох докторантів, що осягнули ступінь БС. Досліди проф. Грицака є в галузі передачі тепла між оґріваною металевою плиткою і струєю повітря, яке вдаряє в плитку під прямим кутом, ті досліди є конечно потрібні в аналізі і проєктуванню нових турбінових літаків для модерних стратосферичних полетів. Ті джетові літаки в майбутньому будуть літати скоріше як звук, і тому матеріял, з яких вони будуть збудовані, мусить перейти докладні аналізи.

Проф. Петро Грицак уроджений в Україні. Свої студії відбував: в університеті Тюбінґен, Німеччина, а докінчував в Америці. І так в 1954 році осягнув БС з механічної інженерії в Університеті стейту Міннесота. В тому ж університеті в 1955 році осягнув МС з механічної інженерії, а в 1960 році промувався на доктора інженерії. Тепер працює професором в Інженерськім Нюарськім Коледжі.

Контракт НАСА підписала на рекомендацію добре закінчених однорічних вступних дослідів в цій ділянці, і ті досліди коштували НАСА 22.000 дол.

Початок заінтересування НАСА дослідами проф. П. Грицака стався на конференції Товариства Українських Інженерів в Америці, яка відбулася 15-го жовтня 1966 року в Ню Йорку. В тім часі проф. П. Грицак був головою Т-ва і провадив конференцію. Одним з доповідачів на конференції був інж. Володимир Базарко, що працює вже 6 літ в НАСА, інженер стратосферичних дослідів. Тому, що їхні заінтересування технічною проблематикою були однакові, вони в розмові дійшли до заключення, що інженер Базарко зреферує ті технічні досягнення, які має в своїх досвідах проф. Грицак, в своєму департаменті НАСА. На його ж рекомендацію НАСА заінтересувалася дослідом проф. Грицака і увійшла з ним в службовий контакт. Слідували часті конференції між департаментами НАСА а коледжом в Нюарку. Технічним консультантом від НАСА з коледжом в Нюарку був якраз інж. Вол. Базарко, так дійшло до остаточної умови між Нюаркським коледжом і НАСА в Клівленді, і досліди відбуваються в приспішному темпі. З Дослідного Центру НАСА в Клівленді час до часу на консультації приїжджає інженер Вол. Базарко. Він осягнув БС в інженерії в Прет Інституті в Брукліні в 1962 році, а в 1966 році МС на Джон Керол університеті в Клівленді, і тепер є докторантом права на правничих студіях в Клівленді.

Два молоді люди не загубилися в американському житті, а вкладають своє знання в його покращення.

Проф. П. Грицак і його родина, як й інж. Базарко є, очевидно, членами УНСоюзу у 234-му Відділі.

Н. Н.

Журнал „Европеіше Беґеґнунґ" про ролю Ульбріхта і Шелеста в чехо-словацькій трагедії

Мюнхен. — Журнал-місячник німецькою мовою „Europäishe Begegnung", що виходить у м. Ессені, в 10 числі з жовтня ц. р. багато місця присвятив збройному нападові СССР і сателітних країн на Чехо-Словаччину, називаючи ту інвазію чехословацькою трагедією. У статті Вальтера Кройтцалера на стор. 479 сказано, що найбільше домагались від Москви нападу на ЧССР Ульбріхт із Східньої Німеччини та П. Шелест — перший секретар ЦК комуністичної партії в Україні, „бо їхні країни межують з ЧССР і без сумніву потрапили б під вплив чехо-словацької демократизації". При тому Ульбріхт мав з комуністичних позицій наполягати, що при збройній інвазії на ЧССР буде втрачено там тільки яких 10 років, а коли не втручатись у справи Праги, то буде втрачено й 20 років". У тому ж числі опублікована стаття про про відомого „совєтського педагога, модерного клясика педагогіки" Антона Макаренка з нагоди 80-річчя його народження. Родом з Білопілля в Україні, А. Макаренко залишив у ділянці модерної педагогіки вартісні думки, але їх треба вміти відділювати від „Макаренка-політика", який працював в СССР в часи сталінщини.

Чергова перешкода для УНДому в Ірвінґтоні

Екзекутивна Рада Українського Народного Дому в Ірвінґтоні на позачерговому засіданні 24-го листопада ц. р., одноголосно вирішила обороняти УНДім проти судового оскарження з боку місцевої лютеранської церкви, наймаючи для цього окремого правного оборонця.

Згадана церква, опротестовуючи рішення міських властей Ірвінґтону — даний дозвіл на дальшу розбудову УНДому, позиває до Вищого Суду стейту Н. Джерзі Український Народний Дім, а при тому також місто Ірвінґтон та комісію реґулювання міської Розбудови.

На частинне покриття коштів судової процедури присутні на засіданні члени Екзекутивної Ради склали від себе понад двісті долярів, започатковуючи таким чином окремий фонд правної оборони УНДому. Створено цей фонд, щоб, з одного боку, не нарушувати датків на будову, а, з другого, щоб уможливити загалові членства чи поодиноким громадянам своїми окремими пожертвами включитись в оборонну акцію УНДому.

Згадана судова справа можливо дещо пересуне початок наміченої розбудови, але вона аж ніяк не сміє сповільнити кампанії збірки на фонд будови УНДому. Факт, що дехто не радо хоче бачити нас, чи пробує гальмувати процес росту нашої громади на терені міста Ірвінґтону, повинен би скріпити наші зусилля на цілі УНДому та об'єднати цілу українську громаду в обороні свого стану посідання та доброго імени. (мп)

Можливості фондів на Катедру Українознавства від Фундації Форда

Дітройт. — 10, 11 і 12 листопада відвідав Дітройт голова ФКУ мґр Степан Хемич. В неділю 10 листопада відбулася його зустріч з громадянством, на якій він дав докладні інформації про новозасновану Катедру Українознавства при Гарвардському університеті. Проф. Олександер Оглоблин, колишній професор Київського університету, веде в Гарвардському університеті виклади з історії України, маючи 22-ох студентів, виклади ведуться українською мовою. Впродовж цього шкільного року буде видруковано щонайменше 15 томів з українознавства під назвою "Harvard Series in Ukrainian Studies".

11 листопада голова ФКУ був в гостині у членів Клюбу Ґрадуантів п-ва Михайла і Марти Віхорек. Приявними були також: голова Клюбу Волтер Кізель з дружиною, д-р Денис Квітковський та Рей Сепель. Панство Віхорики саме працюють над закінченням другого накладу книги „Українці в Дітройті". Мґр Степан Хемич подав вичерпні інформації про Катедру Українознавства та про фінансові потреби. Дотепер зібрано 570.000 дол., з яких ані цента не було витрачено на адміністративні видатки.

В Дітройті 400 родин та організацій склали на цю ціль 50.000 дол. Коли 22 січня 1969 року будемо відзначати першу річницю підписання умови про Катедру Українознавства, то треба сподіватися, що до цієї дати буде зібрана належна сума 600.000 дол.

12 листопада мґр Степан Хемич мав зустріч із головою фордівського навчально - допомогового фонду п. Петром Лишаком. Пан Лишак, українського роду, правник, добре поінформований про Катедру Українознавства при Гарварді. Він дав докладні інформації щодо Допомогового фонду. Всі працівники Форда, що вносять пожертви на ФКУ, повинні виповнити спеціяльні аплікації, після одержання яких Форд виплачує подвійну суму до 1000 долярів. Докладно, від 100 долярів до 5000 Форд виплачує „доляр за доляр" Напр.: якщо хтось вплатить 1000 дол. на Катедру, то Фонд виплачує 2000 дол., а за пожертву 5000 дол. — Форд виплачує 6000 дол.

На аплікаціях треба зазначити не Катедру Українознавства, але Гарвардський університет, та переслати аплікацію через Нюйоркську централю ФКУ.

Минулого року Фордівська науково - допомогова фундація (Ford Fund Educational Aid Program) виплатила 51.871 дол. на Гарвардський університет. В мишиґенському стейті живуть 234 ґрадуанти Гарварду, всі — звичайно — американці. В Дітройті є велика кількість українців, що працюють в компанії Форда. Ми щиро віримо, що всі вони відгукнуться на наш заклик та стануть фундаторами першої Катедри Українознавства при Гарварді.

Д-р Валентина Савчук
голова ФКУ, Відділ Мишиґен

Німецький журнал про занепад вивчення російської мови в Европі

Ессен, Зах. Німеччина. — "Europäische Begegnung", Німецький журнал-місячник який звичайно старається знаходити спільні риси між европейськими країнами свободи і країнами-сателітами, помістив у числі з жовтня статтю І. Педеріна під наг. „Німецька й російська мови як чужі мови в Східньосередній і Південносхідній частинах Европи". Автор повідомляє, що після всіх спроб Москви накинути в сателітних країнах вивчення російської мови ось уже впродовж понад 25 років, якщо зійдуться між собою чех, хорват і поляк, то вони для порозуміння вдаються не до російської, а до німецької мови". Ще й тепер 31% усіх хорватських дітей вивчають російську мову, але ніхто не знає, для чого, для яких практичних справ", сказано в тій статті. Коли в повоєнних роках всі громадяни Юґославії мусіли вивчати російську мову, то не-комуністи трактували це як ідеологічно-політичне насильство, а комуністи знаходили в тому „джерело для ентузіязму". Нині в Юґославії вже мало хто вивчає російську мову, зате зростає зацікавлення до німецької й ін. мов. Помітне й таке явище, що вже й польські торговельні фірми, які раніше у зв'язках із західніми країнами послуговувались французькою мовою — переходять на німецьку мову, що пояснюється задалекими віддалями до Франції. У північних країнах Европи дедалі більше переважає над німецькою мовою англійська. Журнал розповідає про декілька причин занепаду зацікавлення російською мовою, називаючи між ними суто практичні: до совєтської Росії не так легко поїхати через різні совєтські обмеження й дорожнечу, ще важче утримати зв'язки з совєтськими фірмами чи окремими особами. Газета „Юґославські Новини" одержала від посольства СССР різні адреси в Совєтському Союзі й довший час посилала тудисвоє видання — жодного відгуку звідти не прийшло в той час, коли редакція має багато листів із Франції, Еспанії, англомовних країн. Тому й тепер, „коли зійдуться угорець, румун, грек і фін, вони для порозуміння вдаються до німецької мови", а не до російської, як того бажає Москва.

Грамофонна платівка Й. Гошуляка

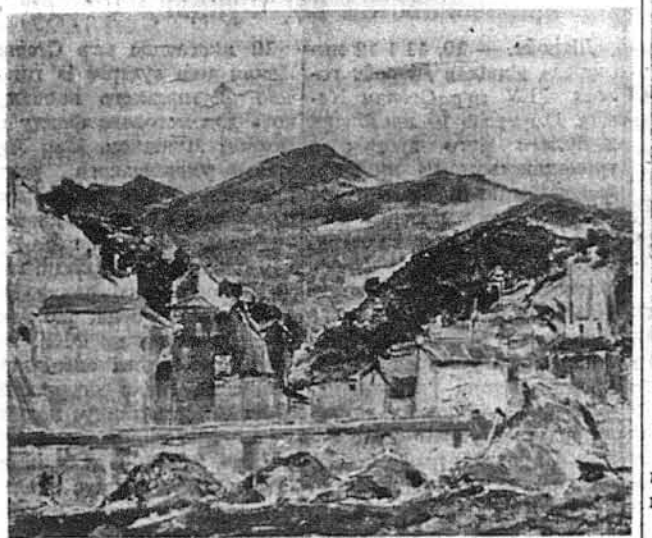
„Тебе я в пісні бачу, рідний краю" — під таким кличем появилася грамофонна платівка, наспівана солістом канадської опери басом Йосипом Гошуляком, а видана в РСА Віктор — студіях в Торонті. На цій, довгограйній платівці, наспівав мистець десять пісень: В. Барвінськкого „94-тий псалом Давида" і „Ой поля, ви поля", К. Стеценка „Кряче ворон" з опери „Полонянка", М. Гайворонськього „Дума" Я. Степового „Степ" та М. Лисенка: Пісня Тараса з опери „Тарас Бульба", Човен, Ой Дніпре, мій Дніпре, Безмежнеє поле і Свято в Чигирині (Молітесь братія), Пісні в більшості мало знані та рідко виконувані.. Виконання пісень під оглядом вокальним та інтерпретаційним бездоганне, при доброму фортепіяновому супроводі піяністка Лева Баркіна.

Технічна сторінка як самого награння платівки так і долученого до неї альбому, варті окремого відмічення. В альбомі є добрі фота п'ятьох композиторів співаних творів, є тексти пісень в українській, англійській та французькій мовах і короткі дані про композиторів співаних пісень та виконавців — Й. Гошуляка і Л. Баркіна. На кожній сторінці альбому є півсторінкова ілюстрація до тексту кожної пісні, виконана мистцем Мироном Левицьким. Коротко кажучи: видання прегарне і для вуха і для ока.

Є це перша платівка зі серії української клясичної музики — як зазначено на обгортці альбому — а дальші випуски залежатимуть, думаю, від того, як скоро платівка розійдеться поміж „споживачами" доброї музики.

Ос. За.

ТРИ ҐЕНЕРАЦІЇ МАЛЯРІВ НА ВИСТАВЦІ ОМУА

О. Грищенко: „Острів Ельба" (олія)

15-та річна виставка, що її Головна Управа Об'єднання мистців українців в Америці відкриває 15 грудня ц. р. в ґалерії Літературно-мистецького Клюбу в Ню Йорку, замітна тим, що її учасники — майже всі дійсні члени ОМУА, а кілька гостей — це також, хоч молоді, але зрілі мистці. Нема там аматорів, нема дебютантів. Хоч і між аматорами трапляються великі таланти, але не раз уже бувало, що розвішування на одній стіні високовартісних творів видатних мистців із аматорськими, пересічної чи нижче пересічної вартости, шкодило цілій виставці. В даному випадку такого немає. Таким чином виставка більш-менше вирівняна рівнем. Це не значить, що вона одностайна. Навпаки, вона дуже різнородна, як і різнобарвна, бо майже всі мистці, що виступили тут з своїми образами, мають власний, прикметний їх характер, який відрізняє кожного з них від іншого. Ото ж на цій виставці можна наче на показній лекції перевірити різні стилі, різні характеристичні обличчя мистців.

Виставка надзвичайно цікава й вартісна ще тим, що маємо на ній неначе перегляд великої більшости сучасних, живучих ще, малярів найстаршої ґенерації, а далі — середньої і зразки творів ґенерації наймолодшої. Насправді, лише дуже мало видатних сучасних живучих мистців не прислали своїх експонатів — Булавицький, Дмитренко, Б. Доманик, Е. Козак, Мазепа, Мирош, Рожок, М. Левицький, чи ще дехто.

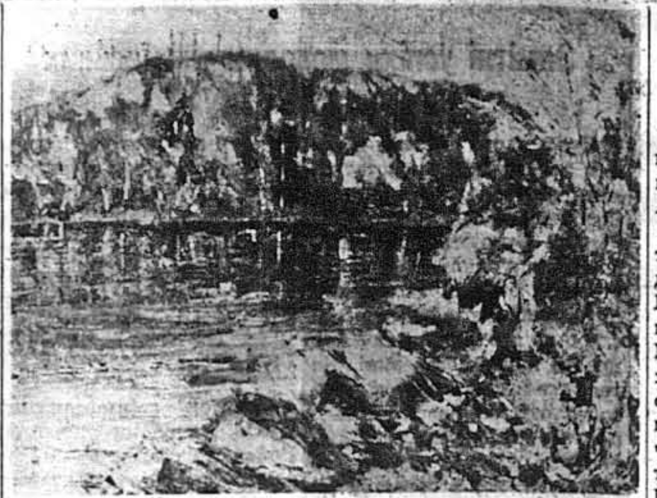
Зате репрезентовані такі мистці старшої ґенерації — за абеткою: М. Анастазієвський (1 рисунок і три олії, з них особливо цікаві дві жіночі голови — одна з них з-за світу), П. Андрусів (4 олії, розмашисті історично-козацькі мотиви), С. Борачок (1 мозаїка, Жнива наче гобелін), С. Гординський (дві олії з 1967 і 1968 року — мистець тепер рідко малює), О. Грищенко (акварела з давнього перебування на Близькому Сході і олія — „Острів Ельба"), О. Дядинюк (2 акварелі), С. Зарицька (характеристичні для малярки монотипи), О. Климко (2 олії, пейзажі, обидва в незвичному для мистця темному кольориті), О. Кононенко (дві настроєві олії), П. Мегик (1 темпера й 1 олія), М. Мороз (4 олії — портдин морський пейзажі та церква в Гантері), до речі — мистець приготовляє окрему власну вистаку,) Л. Морозова (олія, краєвид), М. Осінчук (2 темпери, мотиви з княжих часів у суворому візантійському стилі), В. Панчак (4 олії, Н. Стефанів (1 пастеля і 2 олії), М. Чуласвпортрет сина, один гірський і оський (2 олії), І. Шухевич (2 олії).

Однаково сильно заступлена середня ґенерація наших сучасних малярів: В. Бачинський (2 олії), Б. Божемський („мозаїкові" 4 олії), Б. Василишин 4 олії — всі ясні погідні краєвиди), Я. Вижницький (2 олії), Я. Гніздовський (1 дереворит і 1 олія — „Капуста" у майже натуралістичному виконанні, на контрастовому темному тлі), Л. Гуцалюк (1 портрет і „Веранда" з прикметними поздовжними лініями), В. Дорошенко (1 олія), А. Кирилюк (три олії), Ю. Колесар (модерніст, недавно прибулий з Юґославії, 3 олії), Л. Кузьма (1 темпера й 3 енкавстики, між ними один портрет), М. Мирошниченко (1 полімер і 2 пастелі), М. Німець, недавно прибулий з Бразилії, (2 полімери, 1 акварeля й 1 олія), Г. Новаківська (3 олії), З. Онишкевич (1 акварeля), Б. Певний (2 олії), Б. Савчук (1 темпера й 3 олії), М. Стиранка (1 акварeля і 2 олії), Б. Титла (1 олія), М. Шероцька (1 олія), Д. Шолдра (3 олії).

З наймолодшої ґенерації виступили тільки 3 талановиті малярки О. Богачевська (1 олія „Квітчасті думки"), Т. Бульба (офорт, літографія і „суха голка"), й І. Федишин (3 олії).

На всіх 113 експонатів тільки 7 графік, між ними на великій дощці 30×64 імпозантна „Українська абетка" Я. Паладія, перо-туш, над якою мистець працював повних три роки. Тільки графік Б. Пачовський виступив з одним деревoритом.

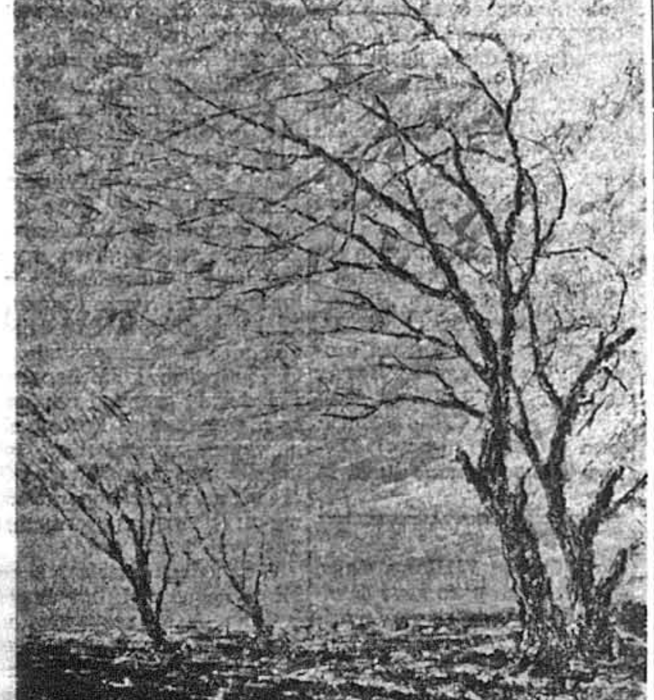
Скульптуру репрезентували Л. Молодожанин (2 бронзи) і Б. Сім'янців (три великі скульптури, литий камінь, віск і гіпс). Жаль, що нема на виставці таких наших видатних мистців-скульпторів, як Крук, Черешньовський і Капшученко. Численно заступлені жінки-мисткині — аж 13, різних ґенерацій, різних шкіл і напрямків.

Б. Василишин: „На березі" (олія)

Багата скількістю і якістю виставка, жива, поважна і глибока. Одна з найкращих, що відбулися в Ню Йорку. Заслуговує обов'язково на фахову рецензію — після її відкриття.

І. К-н

Д. Шолдра: „Осінь" (олія)

ПЕТРО МІЛЯНОВСЬКИЙ

(Посмертна згадка)

Стрілецький хрест, а під ним чорними буквами написано, що 24-го липня 1968 р. відійшов від нас бл. п. Петро Міляновський, тлінні останки якого складено на українському цвинтарі в Факс Чейсі у Філядельфії. Людина добра, в повному того слова християнському розумінні, відійшла по свою нагороду. Людина, що їй подібними нації завдячують своє існування, один із тисяч, які не спорадичними ділами, але ціле своє життя, не вимагаючи похвал, ні заплати, жила і трудилася для „друзів своїх".

Вродився на переломі століть. Любив науку, а ще більше музику. Не раз згадував, що „впросився" до української військової оркестри, під батутою тодішнього капельмайстра, композитора Гайворонського.

Так і пішло... Наступи, відступи, воєнні фронти зі сходу і заходу, тиф, еміґрація в Чехії, табори воєнно-полонених і т. п. Після того безвиглядність положення по повороті в рідні сторони втрачені літа, завершування без засобів середньої освіти, організування і виучування хорів, старання здобути вищу освіту і знов праця для громад (хори, оркестра). Уділювання лекцій і праця рахівника не вистачали часто на власні потреби, то й довелося завандрувати в туберкулічну санаторію в Карпатах.

Господь його захоронив однак ще на довгі літа. Він для кождого мав радісну усмішку і вмів потішати і передавати віру в краще будуче. Може самий й попадав у зневіру, але не піддавався. Все був радий допомагати громаді, чи одиниці. Не умів направду гніватися, старався кожного розуміти. Любив товариство. Його хата все була отворена, рада, гостинна і помічна. Таку собі теж і придбав дружину, що у всьому вміла йому додержувати кроку, помимо її частих терпінь із приводу затяжної недуги.

Несподівана смерть в родині оставила йому нелітніх дітей, що він допоміг їм у вихованні, в освіті, всіх підбадьорував, потішав за всіх старався. А поза численною родиною він виховував десятки і сотні молоді, вкладаючи у них любов до рідної пісні, до всього рідного. Він був ідеалістом. Друга світова війна, тяжкі переживання, після того вандрівка, а він все знаходив арґументи для потіхи других, все радісно усміхався, хоч неоднократно був зовсім на вичерпанні.

З повним завзяттям старався освідомлювати громаду на новому поселенні в З. С. А. Приняв дяківство, орнізував хор, вчив української мови, порядкував в церкві, працював в організаціях, переконував, розписував ноти, давав окремі лекції, аж знов його відвезли в санаторію на півночі нюйоркського стейту... Після вилікування, на новому місці в Істоні він не змінив свого способу життя і був далі промотором українського думання. Відробляв переважно фізичною працею набуття власного дому, що був місцем, до якого з усіх сторін приїжджали ближчі і дальші знайомі, щоб дістати свіжий приплив віри в себе самих і в нарід український. Став головою УКК лігайтонської округи. Ще більше обов'язків. Дочекався побачити живого представника поневоленої, але не покореної нації. Бачив його в Торонті, бачив і у Філядельфії. Тішився, що був гордий, що наш народ має таких провідників. Серце відмовилося працювати втри після тих зворушаючих хвилин, він під виконування своїх завдань, при уділюванні лекцій організованій ним оркестрі із молоді.

Ще один камінь фундаменту української нації відпав, чи є на те місце другі, молодші?

Х. О.

Концерт хору „Дніпро" в Торонті

Клівлендський хор „Дніпро" з успіхом виступав у Торонті 27-го жовтня.

Торонтонцям за масову участь у концерті щира прилюдна подяка від хору „Дніпро"! Зокрема дякуємо хорам „Прометей" і „Діброва" та їхньому мистецькому керівникові і дириґентові В. Кардашеві за милу після концертову зустріч і прийняття! Торонтонські після-концертові рефлекції були поштовхом до дальшої праці нашого хору.

„Гомін України" з 9. лист. 1968 р. ч. 46 у статті „Концерт хору „Дніпро" з Клівленду" пише: „Існування і ріст українських хорів в еміґраційних умовах є явищем будуючим, і хоч би з цієї причини ми мусимо вітати повну посвяти працю наших дириґентів у тому числі гостя в Торонті п. Е. О. Садовського, що почастував торонтонців дуже різноманітною програмою на концерті 27. жовтня 1968 р."

Вже дуже мало хорів залишилося на цьому континенті, які мають відвагу організовувати гостинні виїдки з концертами. Кожний виїзд такої групи як хор, ще і з оркестрою, це великі кошти.. З другого боку, хор, який не показується поміж людей" — поволі занепадає.

Хор „Дніпро" в минулому році за власні кошти порожі концертував на „Експо 67" у Монтреалі, куди був запрошений. Одначе, все має границі і посвята хористами часу на проби, виїзд до інших міст, втомлююча подорож з втратою одного, або двох днів праці та ще і „дефіцитові" концерти, до яких хористи мусіли б, або змушені докладати з власної кишені, це може впливати від'ємно і на найбільшого ентузіяста - співака і покласти край його ентузіязмові. Та коли відслониться куртина, і хористи та дириґент побачать, що заля „битком набита" і хор не співатиме у порожнечу, тоді зникає втома, підноситься співацький ентузіязм і ніхто зі співаків не пригнічений та забуває всі невигоди..

Маю відвагу твердити, що міркування хористів після вдалого концерту влучно передав автор статті у „Новому Шляху" з 9 лист. 1968 р., ч. 45, п. з. „Клівлендський хор „Дніпро" у Торонті.

„Чудові коші квітів від Осередку СУМ і хору „Прометей", короткі щирі слова признання від молоді Торонта та подяка голови хору „Дніпро" Романа Трешньовського були виявом того єднання душ, що завжди огортає українську публіку і виконавців на концертах невмирущої української пісні".

Омелян Макогін,
(Прес. Референт Хору „Дніпро").

Сиракюзи, Н. Й.

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ПАРАФІЇ СВ. АП. ЛУКИ

В небуволому піднесенні відсвяткувала свій Храмовий Празник Парафія св. Ап. Луки 3-го листопада.

О год. 9.30 прибув в асисті голови Парафіяльної Ради бр. М. Дяченка і бр. П. Кравця Високопреосвященніший Владика Архиєпископ Мстислав, якого перед брамою церкви зустріли, чисельно зібрані парафіяни й гості, а в тому організовано члени ПЛАСТ-у й ОДУМ-у та шкільна молодь і діти. Першими привітали Владику діти Школи Українознавства: Теся Лучкович, Івась Попівчак і Ліда Жовніренко, вручаючи Владиці гарний букет червоних троянд, а традиційним українським звичаєм вітав Владику „хлібом і сіллю" церковний староста бр. Ф. Демян. На порозі церкви зустрів і привітав Владику настоятель парафії о. Павло Шпірук, запрошуючи помолитися за добрий стан Святих Божих Церков, за кращу долю Українського Народу й за успішний розвиток парафії св. Ап. Луки.

При співі „Достойно є" Владика Архиєпископ Мстислав увійшов до храму, благословляючи парафіян і гостей, що прибули навіть із дальших околиць, щоб поділити радість Храмового Празника нашої парафії.

Божественну Літургію відслужив Владика в сослуженні о. прот. Михайла Земляченка, о. прот.. Маркіяна Кардашенка, о. Павла Шпірука і протодиякона о. Володимира Поліщука. Співав дбайливо підготовлений парафіяльний хор під керівництвом дириґента бр. М. Назаренка.

Після Літургії Владика Архиєпископ Мстислав виголосив глибоко повчаючу проповідь на євангельську тему про сіяча, закликаючи вірних до творення отого благородного ґрунту, на добре зерно -Слово Боже.

По Службі Божій о. Павло Шпірук запросив усіх присутніх у церкві на Братський Обід, що його приготовило невтомне Сестрицтво ім. Блаженної Кн. Ольги під керівництвом сестри Марфи Кравець.

При вході на залю діти Школи Українознавства Леся і Таня Гурські вітали Владику квітами і теплим словом, а Парафіяльний Хор величним співом „Іс полла еті Деспота".

Настоятель парафії о. Павло запросив присутніх зайняти місця, привітав Владику і попросив благословити страви.

Перед закінченням обіду настоятель привітав усіх присутніх та представив репрезентантів різних організацій.

До слова-привіту зголосилися: о. прот. Михайло Земляченко, о. прот. Маркіян Кардашенко — настоятель парафії Чесного Хреста в Ютиці, п. Громів — голова парафіяльної Ради згаданої парафії в Ютиці, пані Логаза від ПЛАСТ-у, п. М. Рубич від Філії УККА, п. Величко від ОДВУ, п. Ревюк від Т-ва Прих. УНР, п. Л. Ємець від ОДУМ-у, п. П. Карпишин від Визвольного Фронту, п. Войтович від Об'єднання Українців Америки „Самопоміч", д-р Гудзяк.

На закінчення промовляв бр. М. Дяченко — голова Парафіяльної Ради, згадуючи фундаторів Цеврки св. Ап. Луки, які, набуваючи теперішній Храм, мріяли про належний розвиток нашої парафії та скору побудову нового Храму в стилі українсько - православному. З тією мрією відійшли вони у вічність, заповідаючи нам продовжити й закінчити розпочате ними діло,

Владика Архиєпископ Мстислав підкреслив, що парафія наша дещо спізнилася й тому нам портібно поважно думати про відповідний Храм.. Владика сказав, що праця духовенства й мирян не може обмежитися виключно до справ церковних, а навпаки праця їхня мусить охоплювати всі ділянки українського життя, щоб спільно розв'язувати складні проблеми, що їх накидає нам сучасний світ. Своє слово закінчив Владика закликом підтримувати українську науку, літературу, мистецтво і найбільше читати книжок.

По скінченні Братського Обіду, о.. Павло Шпірук оголосив мистецьку частину, яка складалася з таких точок:

Молитва українських дітей — деклямувала Ніна Назаренко; Голосні української азбуки — співали діти Школи Українознавства; укр. народний танок „Ой ходила дівчина беріжком" — виконали Марта Баран і М. Маркопольський; дві пісні: „Місяць на небі" і „Роздивний сон" — виконали Галя Тимченко, Мирослава Рубич і Ліда Косяк! укр. танок „Чумак" — виконав М. Маркопольський. До танців пригравав В. Сененко; Другу дію оперетки „Наталка Полтавка" — виконали Ніна Новохатько (Терпелиха), Валя Тимченко (Наталка) і М. Дяченко (Виборний); „Буря" Опеля, „Осінній лист" Марцеля і „Метелик" Ґріга — виконала на піяніно внучка с. п. полк. Юрія Ківерчука Марта Шаран.

На закінчення Парафіяльний Хор проспівав дві нар. пісні та молитву з опери Гулака - Артемовського „Запорожець за Дунаєм".. — Дириґент — Михайло Назаренко, акомпаніямент — Поля Гімвей.

Присутні щирими оплесками нагороджували всіх виконавців.

Настоятель парафії о. Павло Шпірук щиро дякував Владиці Архиєпископові Мстиславові за відвідини парафії й підняття на дусі церковної громади, гостям і представникам організацій, Парафіяльній Раді за зразкову організацію свята, Сестрицтву за приготовлення братського обіду, дириґентові і виконавцям мистецької частини та всім тим парафіянам, що своєю допоміжною працею спричинилися до вдалого переведення свята.

Н. Н.

Бл. п. Юлія Ходоровська

17 травня відійшла у вічність на 75 році життя бл. п. Юлія Ходоровська. Небіжка залишила у великому смутку мужа Иосифа, та громаду у Вунсакеті. Бл. п. Юлія прибула до Америки в 1912 році і замешкала у Вунсакет. У 1914 році вона вийшла заміж за Иосифа Ходоровського. Шлюб відбувся в нашій церкві і з того часу фамілія Ходоровських увесь час була дуже добрими і жертвенними парафіянами. Велике напрестольне Євангеліє, коване, з позолоченими образами, це їхній дар. Бл. п. Юлія вишила чудові хоругви з образами Спасителя та Божої Матері, а тепер на спомин незабутньої дружини Иосиф Ходоровський справив срібні позолочені чаші і сам перший з них запричастився. Крім того Иосиф Ходоровський склав пожертви по 100 долярів на спомин доброї подруги життя на Церкву Пам'ятник, УККА, Колеґію св. Андрея в Канаді та на Катедру Українознавства. В молодому віці Юлія Ходоровська була головою Сестрицтва та Союзу Українок, а її муж, Иосиф, головою нашої громади.

Похоронні відправи довершив о. парох, прот. Віталій Коваленко. Церква вся сіяла у світлі свічок та лямпад. Иосиф Ходоровський не пожалував для своєї любої дружини нічого, і отцю пароховi було що добре сказати, як за Небіжку так і за подружжя Иосифа і Юлії Ходоровських.

На поминальнім обіді заля була заповнена по береги. Люди прийшли пом'янути добрим і тихим словом добру сусідку і парафіянку бл. п. Ю. Ходоровську та склали пожертву на нев'янучий вінець в сумі 247 долярів. Обоє Ходоровські є члени 206 Відділу УНСоюзу.

Кость Корницький
(Секретар 206 відділу УНС)

Вишивані вечерниці СУА в Дітройті

Відділ 63-ій Союзу Українок Америки від літ випереджує карнавал вчасними Вишиваними Вечерницями.

Цього року несподіванкою було запрошення славного Миколи Понеділка на співаранжера Виш. Вечерниць разом з д-р Валентиною Савчуковою. Він признався в першому виступі, що не дістав ніякого офіційного запрошення, але, стрінувши на вулиці Ню Йорку дружину ЕКА, почув її короткий приказ: „Мусиш бути аранжером у нас" — і, очевидно, не міг заперечити „мамі". Але тепер він осмілився публічно відмовитися від аранжерства, присвоївши собі ролю конферансіє, або просто по-українськи „брехунця" (так він і висловився). Аранжер д-р Савчукова, яка зайняла слово після відчинення вечора головою 63-го Відділу п. Олею Захарій, і перед Понеділком, зарекомендувала його, як „знаменитого нашого гумориста - коміка", проти чого він не запротестував, бо сам назвав себе ще сміливіше. Це настроїло гостей весело. Але коли він захоплювався тим, що на Вечерницях бачить „багату, прекрасну, живу виставу соборного, народнього українського мистецтва", коли складав чолобитню паням, що „дібрались всі такі чудові" і запевнював, що „стільки принесли з собою різнокольорових барв, які хапають за очі так, як картини хіба тільки одного ЕКА", — то всі слухали цих похвал з повагою, побожністю і довір'ям. Коли ж наш конферансіє впав у транс спогадів і скаржився, чому він досі є членом об'єднання неодружених кавалерів, хоч неофіційно був одружений, і скільки мав він мороки, поки не переконався, що „любов, як стріла, заходить в серце і виходить боком, якщо не застрягне в печінці" — то веселий реґіт розносився по залі. А коли довший час замовкла оркестра Колтика, розмріяний Микола почав звірятись зі своєї невдачної театральної кар'єри колись, в таборовому театрі, дарма, що він був „з природи трагіком і неменш є нахилом до пародії".

Хоч можна б ще чимало говорити про невичерпаний гумор, поданий по мистецьки гостям, але час перейти до суттєвих справ: до танців, що в них невтомно кружляли пари, і до праці жюрі, що вибирало „чудові з - поміж найчудовіщих" (як сказав би Понеділок) вишивки на сукнях пань. В жюрі були члениці: С. Дубова — (голова), Ю. Козакова, І. Зелена, І. Грушкевичева і Ліда Макаревич. Підписаний, як журналіст, був „адоптований" до жюрі (мабуть тому, що обі професії є на „ж"), і він з приємністю під час засідань слухав про аркани вишиваного мистецтва, про те, що взір мусить гармонізувати з моделем, що сукня не сміє бути перевантажена вишивкою, яка мусить бути ощадно применена і вжита в місцях відповідно до фасону, та інші для нього таємні деталі.

1-шу нагороду жюрі признало п. К. Миколенко (гуц. взір-низинка), 2-гу п. Я. Семенюк (ориг. бойків. взір) і 3-тю п-ні Х. Климишин (гуц. взір хрестиками). О півночі перервано танці, якими проводила д-р Савчукова, і голова жюрі п. С. Дубова проголосила поданих вибранців з - поміж 38 пань, що мали вишивані сукні, і вручено їм нагороди серед „душу" оркестри і грімких оплесків глядачів. Крім тих трьох обдаровано ще таких пань корсажами за вишивані сукні, що вирізнювались: Олю Захарів, Марійку Ткачук, Ірену Ворик, Олю Федчишин, Ліду Казанівську, Марійку Лончина, Рому Савчук, Орисю Гнатчук, Ірену Тарнавську і Наталю Мордованець. Окремо народу (25 долярів), призначену для студентки, активної в житті студентів і громади, проголосила д-р В. Савчак. Це була Тереня Недзвецька.

Голова жюрі, п. Стефанія Дуб, склала подяку голові 63-го Відділу СУА, п. Олі Захарій, і голові Забавового Комітету, п. Марії Козак, і йому цілому. Вона сказала, що ці Вечерниці відомі не лиш зі забави, але ще тим, що дають спонуку плекати нар. минстецтво, запізнаватись з вишивками різних областей. Сьогодні вживають вишивки найславніші мистці не лишень для суконь, але теж як прикраси помешкань і на жаль називають їх „російським стилем". Тому добре, що ми голосимо наше право до вишивок. Слава тим паням, що не жаліли труду, вишиваючи сукні. Всі вони були гарні і нам не легко було вибрати з них три найкращі і ще 10 додаткових.

Вишивані Вечерниці вже вдруге відбувались у Кобогол у центрі міста. Дохід пішов на будову Парох. Вищої Школи. Тому в Почесному Комітеті було багато священиків на чолі з о. ігуменом І. Лотоцьким і кілька з них були на Вечерницях.

Ню Йорк, Н. Й.

„КОСТЮМІВКА ЛІСОВИХ ЧОРТІВ"

(амм) — 16-го листопада 1968 р. відбулася в нюйоркському Народному Домі цікава товариська імпреза. — „Костюмівка Лісових Чортів". — „Лісові Чорти" — це найбільший т. зв. матерній курінь в Пласті (зложений зі сеньйорів і ст. пластунів, разом коло 200 членів. у 6-ох країнах, де істнує Пласт) і один з найстарших. (осн. 1922 р.).

Як молода публіка з помисловими костюмами, з винятково добрим цього року аранжером, ст. пл. Борисом Кекішом (ЛЧ), що співом коломийок до мікрофону музики робив „поважну" конкуренцію шефові ансамблю „Амор", пл. сен. Ігорові Раковському (Б-ки).

Цьогорічна Костюмівка замітна трьома аспектами. — Старшу публіку творили молоді подружжя пластунів і непластунів, які маленьких дітей залишили з дідунями. Самі брали в Костюмівці активну участь з молодшою ґенерацією, так, що під час гри музики майже ніхто на залі не сидів. З першої ґенерації „Ліс. Чортів" бачили ми тільки „ідеолога" Костюмівки інж. Піка Пясецького з дружиною і. може, двох трьох „вірних" традиції „Лісових Чортів".

Перший раз, мабуть, в історії Костюмівки ЛЧ виступав „збірний костюм". помисл старших пластунок з куреня „Лісові Мавки" (осідок в Чикаґо). Вони ввійшли на залю, як довга гусениця — (кільканадцять пар ніг під предовгим зеленим овальним накривалом), що під звуки маршу „випоВзло" на залю. Після кількох звоїв гусеничного хороводу — гусениця застигла в весняному летаргу й нагло з неї вилетіло щось з яскравої краски крильцями двадцять метеликів, які пішли у жвавий дівочий танок, під рясні оплески глядачів. Вони заслужено дістали спеціяльну нагороду за груповий костюм.

Першу нагороду за індивідуальні костюми за оцінкою жюрі під проводом ст. пл. Б. Кекіша дістала літературна креація „Горбач з Роттердаму" за Віктором Гюго (пп. Юрко і Клявдія Даундзи), другу телефон і слухавка (ст. пл. Андрій Ластовецький і ст. пл. Стефа Харченко), а третю „гидрант і пудель" (ст. пл. Іван Гусяк і ст. пл. Оксана Хомут).

Третім вирізненням цьогорічної Костюмівки було помислове й дбайливе декорування залі проєкту студента інж., ст. пл. Богдана Хомута. Подіюм музики уставлено десять кроків від входу на залю та відділено від входу заслоною. Гості входили через бічні занавіси. Цей бічний вхід значно збільшив ужитковість залі.

Буфет у заряді „Чортєс" і ВПань Пластприяту вдало доповнював успіх Костюмівки.

ІРАК ЗАРЕАГУВАВ на налет ізраїльських бомбовиків проти іракського війська в Йорданії великою військовою демонстрацією в Багдаді та маніфестаційним похороном вбитих іракських вояків. Докладно не подано їх числа, але за газетними вістками — 6 іракських вояків згинуло під час ізраїльського налету.

Золоті роковини 1-го Листопада у Форт Віллям, Канада

1 листопада українці Лейкгеду (Форт Вілліяму й Порт Артуру) Святочним Бенкетом відзначили Золоті роковини Листопадового Чину, які відбулися заходом місцевого Відділу КУК в Українському Національному Домі у Форті Вілліямі.

Почесними гостями цього свята були ветерани Українських Визвольних Змагань, як теж і учасники Листопадового Чину, які ще тоді молоденькими юнаками підняли „червону калину" і доконали великого історичного акту, що на вік-вічно буде записаний золотими буквами в історії українського народу. Всіх їх, присутніх ветеранів щирими оплесками публіка привітала.

Програму святочного бенкету відкрив голова місцевого Відділу КУК п. І. Козира, проводив заст. голови п. Л. Івасиків. Молитву перед вечерою перевели о. декан Ю. Габрусевич і о. Л. Сологуб. Головним промовцем був д-р Я. Кальба, екзекутивний директор Централі КУК, якого представив репрезентант молодого покоління, студент Р. Петришин.

Д-р Я. Кальба вказав на той важливий історичний вагу державний акт, який стався після шістьсотлітньої неволі Галичини. Через Листопадовий Чин, в 1919 році прийшло до проголошення Акту Соборности України в її столиці — Золотоверхому Києві, яке для нас українців мас і матиме особливе моральне і політичне значення. Тому ці великі, історичні події всі українці відзначують разом, і тим чином манифестують нашу єдність в усіх великих і важливих справах.

З огляду на присутність англомовних гостей професорів Лейкгед Университету, резюме своєї святочної доповіді, д-р Я. Кальба виголосив англійською мовою.

За промову учасники рясними оплесками висловили свою вдячність промовцеві.

Після короткого слова-подяки господаря свята, могутнім співом „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти", відзначення Золотого Ювілею закінчено.

Тут слід згадати, що того ж дня 1 листопада, по всіх українських домівках поруч канадійських, були вивішені й повівали українські національні прапори, а англомовна преса належно насвітлила цю подію на своїх сторінках.

В неділю 3 листопада по всіх українських церквах були відслужені Врочисті Панахиди за полеглих борців Славного Листопада і за всіх тих борців, які віддали своє життя за Волю України.

О. Петришин

„МОЛОДА ПРОСВІТА" ПРОГОЛОСИЛА КОНКУРС НА ЧИТАННЯ КНИЖОК

Філядельфія. — Патронат Т-ва „Молодої Просвіти" проголосив на відзначення 100-ліття Матірного Т-ва „Просвіта" Конкурс для дітей і молоді району Філядельфії на читання українських книжок, що триватиме до 30-го вересня 1969 року. Конкурс має на меті більше зацікавити юних читачів українською лектурою.

Амстердам, Н. Й.

ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ ЛИСТОПАДОВОГО ЧИНУ

17 листопада місцевий Відділ ОбВУА в співпраці з членами I Української Дивізії УНА відзначив 50-річчя Листопадового Чину і створення УГА, та 25-літній Ювілей повстання І-ої УД УНА святочною зустрічю з громадянством Амстердаму і околиці.

Свято започатковано Вдячним Молебнем в намірренні українського народу та пахидою за спокій душ президента ЗУНР Євгена Петрушевича і всіх полеглих борців за волю України.

Молебень і панахиду відслужив о год. 3 п. п. в українській католицькій церкві Всеч. о. парох Лев Ліщинський, виконавець і учасник Листопадового чину у Львові, як член військової формації УСС, — при численній участі громадянства та Пласту.

О год. 4-ій п. п. в приміщенні Українського Городжанського Клюбу відбулась Святочна Зустріч зі слідуючою програмою:

Діти суботньої парохіяльної школи під проводом п-ні Домини Свідерської відспівали „Гей у лузі червона калина". Відкрив свято Б. Симон Гнатківський, голова Відділу ОбВУА та передав провід п. Дмитрові Олійникові, кол. стар. УГА.

Провідник з'ясував ціль свята та завзвав присутніх до вшанування всіх полеглих у визвольних змаганнях однохвилинною мовчанкою. О. парох Лев Ліщинський провів молитву.

Вірш „Золотому листопадові" П. Савчука відрецитувала учениця Марта Свідерська. Доповідь виголосив учасник б. старшина УГА п. радник Теодор Кокорудз. Доповідь була добре опрацьована, вона насвітлила дії листопадової ночі у Львові та в цілому краю.

„Пісню про Броди" відрецитувала учениця Марія Варшона.

Про 25-ліття І УД УНА, що святкує всій Ювілей під гаслом: „За рідний край, за стрілецький звичай" — доповідав п. інж. Тимотей Лаба. Доповідач змалював політичні обставини та причини, що вплинули на українській провід творити українську збройну силу та взяти активну участь в боротьбі проти відвічного ворога — Москви.

Дивізія мала великі жертви в боротьбі за найвищі ідеали нації. Її члени не зневірилися після н е в д а ч і, включились в громадську-політичну працю.

Слідували пісні і декламації у виконанні дітей.

Про УГА, її важку боротьбу, бойові успіхи і світлі перемоги та дружнє співжиття з населенням на всіх землях України ядерно розказав п. С. Гнатківський.

Після цього була скромна перекуска, яку приготовила організація ОЖ ОЧСУ під проводом голови п-і Домни Свідерської. Піснями про „Журавлі" і „Ще не вмерла Україна" закінчено цю зустріч. Сцену удекорував п. інж. Мир. Свідерський. Щира подяка комітету для всіх виконавців програми, паням з ОЖ ОЧСУ за підготовку перекуски, та всім учасникам свята.

С. Л. Гнатківський

Дирекційна Рада ЗУАДК намітила напрямні для скріплення діяльности

(Закінчення зі стор. 1-ої)

представницю Ради Суспільної Служби при Секретаріяті Світового Конгресу Вільних Українців. Дирекційна Рада ЗУАДК-у затвердила запропоновані Восьмими Загальними Зборами поправки у статуті, які дозволять представникові нашої установи брати участь у нарадах комісії для справ допомоги й оборони прав людини у відповідних відділах Об'єднаних Націй, як також створити при ЗУАДКомітеті Почесну Комісію, зложену з високих ієрархів наших Церков і представників світових організацій, що її завданням допомагати нашій установі вести харитативну діяльність в користь розкинених по всьому світі потребуючих українців. Головною точкою наради була справа фінансування діяльности ЗУАДК-у, що під цю пору з уваги на проблему нових втікачів з теренів „загрожених"більшевицькою агресією на сході Европи, стає дуже актуальною. Після звітів, що їх виголосили през. Галан, касир Гнатюк і екзекутивний директор Тарнавський, і після відчитання звідомлення європейського директора ЗУАДК-у п. Михайла Рудка, відбулася дискусія про теперішний стан установи і методи скріплення її діяльности, а головно забезпечення фінансової бази для ЗУАДК-у. ЗУАДК і далі має договори з такими міжнародними установами для допомогової акції, як Міждержавний Комітет для Европейської Міграції, і Уряд Високого Комісаря для Втікачів при Об'єднаних Націях, а можливості допомоги новим втікачам з окупованих теренів на Сході Европи дають надії дістати новий договір з урядовою Програмою для втікачів американського Уряду. Це нові зобов'язання ЗУАДКомітету вимагають забезпечення для нашої установи тривкої фінансової бази. Окрему ділянку творить Суспільна Служба, що її на ширшу скалю започаткувала Філядельфійська громада в рамах статуту ЗУАДКомітету, і почивають творитися відповідні станиці і по інших містах. Предложено нараді племінар бюджету ЗУАДКомітету, який вимагає мінімально суми дванадцять тисяч річно для покриття коштів ведення головних станиць у ЗСА і в Европі. Вся надія на здобуття цієї суми на цьогорічну Коляду, що її підготувала московського патріярха ключі від катедрального храму

Екзекутива ЗУАДКомітету спеціяльною увагою при допомозі покликаної Екзекутивою Комісії під проводом касира д-ра Гнатюка. Делегатка Ради Суспільної Служби з Канади накреслила приявним образ діяльности Суспільної Служби в Канаді і поділилась досвідом праці на тому терені. Згідно з напрямними Світового Конгресу Вільних Українців, нарада Дирекційної Ради ЗУАДКомітету дискутувала проблему об'єднання всієї харитативно-допомогової акції, підсвічуючи значення самого ЗУАДКомітету з уваги на його вийняткове становище на міжнародньому полі, зумовленому зв'язками і договорами з урядовими добровільними допомоговими агенціями, та й уповажнила президента ЗУАДКомітету взяти участь в Конференції Ради Суспільної Служби при Секретаріяті СКВУ, що відбудеться в днях 20-22 грудня ц. р. в Торонто, і там дати почин для такого об'єднання.

ВІДПРАВЛЕНО ПАНАХИДУ НА МОГИЛІ ПОЛК. А. МЕЛЬНИКА

Люксембург. — У четверті роковини смерти сл. п. полк. Андрія Мельника, в суботу 2 листопада, відбулася в Люксембургу заупокійна Служба Божа, яку в церкві на Бонвуа відправив Всеч. о. І. Лужецький. Співав хор під управою пані Марусі Марчак з Альгранжу. Опісля численні присутні перейшли на покрите чудовими квітами кладовище, де над могилою відбулася Панахида за спокій душі Покійного. Були чи не всі українці Люксембургу, багато українців зі східньої Франції. Між присутніми була пані Н. Бойків з Парижу та Голова ПУН, — про що повідомив тижневик „Українське Слово" з Парижу з 17 листопада. Після відправи відбулась зустріч з п-ні Софією Мельник.

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ПЛАСТПРИЯТУ

Ню Йорк. — У суботу 28 грудня о годині 5-ій вечора в Пластовому Домі при 144 Друга евню — відбудуться річні загальні збори Пластприяту при Пластовій Станиці. Головна Управа прохає всіх батьків пластової молоді обов'язково прибути на збори, де будуть подані звіти про річну працю та вибір нової Управи. При нагоді зборів буде змога вирівняти членські вкладки за біжучий рік. Головою Управи Пластприяту в Ню Йорку є тепер Інж. Б. Соболта, секретарем мгр. П. Дармограй.

Азійська інфлюенца в деяких районах набирає розмірів пошести

Ню Йорк. — Азійська інфлюенца, так звана Гонг Конг 1968 флю, щораз поширюється на нові стейти і в деяких районах має прикмети пошести внаслідок великого числа хворих. В Ню Йорку число тих, що не з'явилися були до праці, збільшилося на 50 відсотків. Число неприсутніх дітей в школах збільшилося понад норму. До 11-го грудня випадки цієї недуги занотовано вже в 28 стейтах, і крім того в Дистрикті Колюмбія та в Порто Ріко. Збільшилося число смертей внаслідок запалення легенів, яке в старших осіб часто виникає у зв'язку з інфлюенцою у старших осіб та в хронічно недужих. Досі вже є 5 мільйонів доз вакцини до щеплення проти цієї інфлюенци, але вакцину висилають до клінік та до домів для старших осіб. Недуга з'явилася вчасніше, як передбачали. Правдоподібно епідемічна поява азійської грипи буде аж в половині січня 1969 р. і триватиме до лютого. Флю триває звичайно один тиждень. Її пізнати по гарячці, болях горла, мокрому носі, болях голови, болях мушкулів та заг. ослабленні.

ПРО ВИБОРИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

же воно й десь там щось робиться, але про це ані вістки. Добре продумана головою ВО теорія кібернетики в політичному і громадському житті, залишилась без своєрідного у к р аїнського компютера, і для його змонтовання є, либонь, лише кілька шрубок... Їх не вистачає, щоб пустити демократичний процес у рух.

А ці капосні вибори по вільних країнах підсувають думку і про рецепти на українські болі. Підсувають думку, що навіть далекойдучі зміни в персональних складах нових парляментів та на постах президентів не нищать народів, а навпаки навіть часто дають їм більше динамічности. Системою демократичних виборів ціла нація та її складні частини відмолоджують життя, надають йому ч і т кішого пульсу, вводять цілий народ у процес правління, будують широку співвідповідальність за спільну долю.

Не чути лише про українські вибори, як у громадському, так і в політичному житті. Про ті таки справжні, демократичні вибори, коли б уся громада поставила відповідних людей на відповідні місця. Доводиться лише надіятись, що добра доля підкине ці пляни нашим політичним і громадським провідникам під ялинку.

(Кінець).

До Пряшева перевезли тлінні останки Єпископа-Мученика Павла Гойдича

(Закінчення зі стор. 1-ої)

численного духовенства, відслужив урочисту Панахиду й виголосив прощальне слово. Потім домовину перенесено до бічної каплиці святих Апостолів Петра і Павла, в якій Преосвященний Павло любив щоденно відправляти Службу Божу. Відправу закінчено піснями, які залюбки співав покійний Владика: „Благослови всім", „Вітай між нами" і „Під Твою милість". Як повідомив тижневик „Шлях" з 15 грудня, тлінні останки Владики П. Гойдича залишаться в каплиці аж до останніх похоронних обрядів. Петро Гойдич народився 17-го липня 1888 року в Руських Пеклянах, округ Пряшів. По священських свяченнях в 1911 р. вступив до Чину Отців Василіян і прийняв чернече ім'я Павла. Новіціят відбув в манастирі в Мукачеві. Від 1924 року він духовну опіку над молоддю й організував Апостольства Молитви. Був широко відомий із своєї місіонерської діяльности в Карпатській Україні. Це був чернець-аскет, людина праведна й добродійна. Відзначався надзвичайною скромністю, а при тому був незламного духа. Як був іменований Єпископом у 1927 році, то по консекрації тодішній Папа Пій XI, на приватній авдієнції, вручив йому золотий нагрудний хрест і сказав: „Цей хрест є тільки символом усіх тих важких хрестів, що їх нам доля Бог приготовив зіслав тобі, мій сину, під час твого єпископського священнослужіння". Ці віщі слова здійснилися.

Спершу Владика Кир Павло був поставлений на Апостольського адміністратора, а згодом на ординарія Греко-Католицької Пряшівської епархії на Західньому Закарпатті, яке тепер є у межах Словаччини. Його увязнила комуністична поліція 28 березня 1950, щоб позбутися його там перед насильною ліквідацією нашої Церкви. Безпосередньою, формальною причиною увязнення було те, що він рішучо відмовився віддати представникові московського патріярха ключі від катедрального храму св. Івана Хрестителя у Пряшеві. В ході поліційного слідства видвигнули проти нього різні безпідставні, просто абсурдні обвинувачення в шпигунстві й державній зраді... У Братиславі відбувся у січні 1951 року показовий судовий процес проти Владики Павла Гойдича, ЧСВВ, який так мужньо тримався на ньому. Був засуджений на досмертну в'язницю, упокоївся в тій комуністичній в'язниці в Леопольдові 19 липня 1960 року. Без огляду на поновну совєтську окупацію Чехо-Словаччини триває там релігійне життя, про що свідчить спільний лист українських католицьких і православних релігійних діячів до українських вірних та урочистості перевезення тлінних останків Єпископа-Мученика сл. п. Петра Гойдича до Катедрального Храму у Пряшеві.

СПОРТ

Редагує В. Сохан

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

Шаховий турнір за індивідуальну першість УСЦАК відбудеться в п'ятницю, суботу і неділю, 13, 14 і 15-го грудня в приміщенні СТ „Україна" в Торонті при вулиці Блур Захід ч. 1657 на другому поверсі. Змаганнями проводитиме ланковий шахів УСЦАК д-р Орест Попович.

УСК Ню Йорк — СК Елізабет, мистецькі змагання „Великої Десятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 15-го грудня о год. 2.30 по полудні на грищі Шіцен Парку в Норт Берґен, Н. Дж.

— о —

УСК — „ГОТА" 2:0

Ню Йорк, 8-го грудня. — Ці змагання з циклу ґор за Чашу ЗСА розіграв УСК у зимну вітряну погоду із найсильнішою німецькою дружиною „Великої Десятки". У важкій зустрічі зі сильною „Готою" здобув УСК заслужену перемогу 2:0.

В першій половині змагань, хоч УСК грав її з вітром ,не зуміла наша дружина здобути в цьому догідному часі воріт. Щойно в другій півгрі дійшов Мек Кулі з прориву під ворота німців і здобув гарним стрілом на 54-ій хвилині перші ворота для УСК-у. Другі ворота до „Готи' 'впали несподівано зі стрілу лівого крилового Керра. У цій другій половині, хоч УСК змагався проти вітру, ціла дружина УСК-у заграла значно краще і була швидша від суперника, при чому теж наша дружина краще в'язала комбінаційні заграння під воротами „Готи". По втраті двох воріт почали німці гострішу гру, і навіть брутальну, у висліді якої був контужений їхній воротар Феґер, який кидався майже „на сліпо" під ноги нашим змагунам, як теж Т. Пирдон і Ґонзалес, які були контужені в цій зустрічі.

Знавці футболу високо оцінили гру дружини УСК-у, стверджуючи, що в цьому складі може УСК легко здобути Чашу ЗСА.

І. Дз.

— о —

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — „КІНҐС" 4:1

Ню Брітен, 8 грудня. — Цю високу перемогу здобула „Ч. Січ" у грі за мистецтво АФЛіґи на виїзді в Ню Брітен, Конн., куди тепер перенесли свій осідок „Кінґс" з Гартфорду. У зв'язку з переходом до Ню Брітен господарі реорганізували свою дружину, зміцнивши її склад кількома визначними футболістами, які виступали в професійних клюбах ПАФЛіґи. Одначе господарі не змогли дорівняти в грі українським футболістам, які мали ввесь час перевагу і були в офензиві, у висліді якої здобули 4 ґолі. „Гет трик" здобув (вперше в складі „Ч. Січі") Р. Оведо, який стрілив три ґолі у цій зустрічі. Четвертого ґоля для „Ч. Січі" здобув В. Чижович. При стані 2:0 для „Ч. Січі" „Кінґс" здобули свого одинокого ґоля з карного, що його чітко виконав австрійський професійний футболіст Фредл. В цій зустрічі, крім вже згаданих Оведа і Чижовича, відзначилися теж В. Каздоба, З. Снилик, Л. Вільчак і воротар Р. Куц. На окреме відзначення заслуговує теж новик в складі „Ч. Січі", власний вихованець та кол. „Ол Амерікен" інж. Мирон Бакун. Цим успішним другим виступом в 1-ій дружині Бакун закріпив своє місце в складі „Ч. Січі" напостійно.

Українські футболісти в збірних АФЛіґи

З кругів близьких до „Селекційної Комісії" АФЛіґи інформують, що вже вибрано обидві збірні (1-шу і 2гу) Американської Футбольної Ліґи ,які будуть вкоротці опубліковані в пресових органах Ліґи. З приємністю віднотовуємо, що між численними футбольними „зірками" різних національностей, важливе місце зайняли теж українські футболісти. До 1-ої збірної АФЛіґи ввійшли: Вол. Каздоба і Вол. Чижович, обидва з „Ч. Січі". До 2-ої збірної АФЛіґи вибрані: Роман Куц (ворогар) і Зенон Снилик, обидва з „Ч. Січі". До резерви тієї ж збірної визначено Лева Вільчака з „Ч. Січі". Крім цих українських футболістів до 1-ої збірної АФЛіґи ввійшов теж Богдан Лялька, який тепер грає в чужому клюбі „Ланcерс", Рочестер.

„Чорноморська Січ" в сімковому турнірі Шейфера

3-го січня 1969 року розпічнеться 6-й з черги зимовий футбольний сімковий турнір, що його спонзорує відома броварня Шейфера. Започаткований шість років тому, цей турнір набув великої популярности. Велику увагу приділяє йому американська і етнічна преса. Тисячі любителів футболу заповнюють трибуни залі Арморі в м. Петерсоні кожної п'ятниці вечорами та слідкують за цікавими і завзятими змаганнями своїх любимців. З кожним роком збільшуються теж фінансові нагороди дружинам учасницям і особливо першунам турнірів. В минулому сезоні нагорода першунові перевищала вже суму 1.500 дол., отже значно більше від нагород за чемпіонати в АФЛізі, чи НАФСоюзі. В цьому році боротьба за лаври першуна не буде легкою. Слабші дружини, якими були Портуґальський СК, Гунґарія Н. Й., Молфета СК і Скатс-Амерікенс, відпали, а на їх місце прийнято такі відомі дружини, як Геленік Н. Й., Інтер Н. Й., Рому-Патерсон і Елизабет СК. Крім згаданих, учасниками турніру будуть: „Ч. Січ", Гобокен ФК, Петерсон Доверс, „Санта Крос" і „Вісла"-Пассейк. Члени і симпатики „Ч. Січі" можуть вже набувати квитки вступу по зниженій ціні в Управі Т-ва. Після 2-го січня вступ на залю коштуватиме нормальну ціну 1.75 дол.

Календарець змагань „Ч. С".

3-го січня, год. 9.30 веч.: „Ч. Січ" — Грецький СК Н. Й.

10 січня, год. 8.00 веч.: „Ч. Січ" — Санта Крос СК;

17 січня, год. 9.30 веч.: „Ч. Січ — Інтер Н. Й.;

24 січня, год. 8.30 веч. „Ч. Січ — Елизабет СК;

31 січня, год. 7.30 веч.: „Ч. Січ" — Вісла Пассейк;

7 лютого, год. 7.30 веч.: „Ч. Січ" — Петерсон Доверс;

14 лютого, год. 9.30 веч.: „Ч. Січ" — Геленік Н. Й.;

21 лютого, год. 8.30 веч.: „Ч. Січ" И Рома Петерсон;

28 лютого ,год. 8.30 веч.: „Ч. Січ" — Гобокен ФК;

2 березня „плей оф" перших шости дружин турніру.

О. Твардовський

— о —

ВІСТІ З ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

„Тризуб" II — „Ерцґебірґе" II 4:2

В неділю, 8-го грудня, відбулися футбольні змагання за мистецтво Першої Дивізії Філядельфійської Юнайтед Ліґи між дружинами „Тризуба" II і „Ерцґебірґе" II. Цим завзятим і цікавим змаганням приглядалося, мимо сильного холоду і снігу, близько 50 симпатиків футболу.

Вже перші хвилини принесли були ведення для „Ерцґебірґе" з карного удару, а відтак знову і другі ворота з несподіваного і сильного стрілу. До кінця першої півгри вспіли ще тризубівці вирівняти рахунок на 2:2 зі стрілів Б. Скульського та С. Тимкова, а після перерви дальші ворота для „Тризуба" зі стрілів В. Яхвяка та Р. Романця устійнили переможний вислід 4:2.

Цією перемогою закріпила собі дружина другого „Тризуба" перше місце в табелі групи Захід, здобуваючи в 10 грах 18 точок, та залишаючи поза собою Рединґ Амерікенс, Джерментавн, Еверґрін, Кондорс, Вест Філядельфія, Мейнлайнерс і Санта Марія.

„Тризуб" II грав ці змагання у складі: І. Різанів, П. Копанейко, Л. Коломиєць, М. Савка, І. Німчук, С. Кендерович, П. Годованець, Р. Романець, Б. Скульський, В. Яхвяк і С. Тимків, та на резерві Ю. Романець,С. Федорійчук і Р. Годованець. Судіював дуже добре і рішучо п. М. Кассіян.

Цими змаганнями закінчили наші молоді футболісти „Тризуба" першу рунду мистецьких змагань Ліґи і треба їм побажати таких самих успішних змагань у весняній рунді сезону.

М. С.

10-ий курінь пластових сеньйорів „Чорноморці" відбув ювілейну зустріч

Один із найстарших пластових куренів, 10-ий курінь сеньйорів „Чорноморці", відзначив 40-літній Ювілей свойого існування окремою Ювілейною Зустріччю 21 - 22 вересня 1968 на острові Катавба на озері Ірі коло Порт Клинтон, Огайо. Це курінне свято було получене із святкуванням 50-літньої річниці піднесення українських прапорів на Чорноморській Фльоті, що припадає цього року..

На з'їзд прибуло понад 20 представників з ЗСА і Канади, які репрезентували чотири залоги (гуртки) куреня, а саме: Залогу Озера Онтаріо (Торонто, Гамілтон, Боффало, Рочестер); залогу озера Ірі (Лорейн, Клівленд, Дітройт); Залогу Атлантійську (Ню Йорк, Ню Джерзі, Гартфорд, Філядельфія) і залогу Тихого Океану (Каліфорнія, Алберта і зах. побережжя). Між учасниками були пл. сен. Я. Кришталович, Михайло Лялька і Олександер Бережницький, які займалися водним пластуванням на рідних землях в початках існування куреня..

Учасники зустрічі відбули ряд ділових нарад, присвячених організаційним справам. Офіційною частиною зустріч проводив курінний Чорноморців, пл. сен. Нестор Колцьо.

Чорноморський курінь має за свою провідну ідею, крім загального пластування, також розповсюджування знання водно - морського пластування серед пластового юнацтва та пропаґування державницьких традицій Українського Чорного Моря і Фльоти серед українського загалу. На стрічі пороблено пляни для дальшого уладжування пластових таборів водного мандрування, видання ряду друкованих матеріялів, та уряджування окремих громадських свят Українського Моря в річницю піднесення українських прапорів на Чорноморській Фльоті..

В програмі зувтрічі учасники відбули плавбу моторовим судном до одного із островів на озері Ірі та провели приємно час на спільній вечері. Організатором зустрічі була залоґа Дітройту, що її провідником є пл. сен. Ярослав Кривий. Зустріч і наради відбулися в хаті пл. сен. Л. і Н.. Гевків, які живуть на острові Катавба. Учасники і організатори Зустрічі складають господарям і пл. сен.. Оксані Бережницькій щиру подяку за гостинність і підготовку зустрічі.

Л. Г.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 15-го ГРУДНЯ 1968 р.

КАНСАС СИТІ, Канзас. Річні загальні збори Б-ва св. Володимира — 323 Відд. о год. 2-ій по пол. На порядку: вибір нової Управи на 1969 рік. Проситься членство прибути. — Управа.

ГЕРКІМЕР, Н. Й. Загальні річні збори Т-ва Запор. Січ 192 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі. На порядку: звіт Управи та вибір нової на 1969 рік, дискусія, намічення пляну праці на наступний рік. Проситься членство прибути. — М. Кривка, гол., Я. Сенишин, секр.

СУБОТА, 21-го ГРУДНЯ 1968 р.

НЮ БРОНСВІК, Н. Дж. Річні збори Т-ва Запор. Січ — 353 Відд. о год. 7-ій веч. в залі Укр. Кат. Церкви при 21 Гілден Ст. На порядку: звітування та вибір нової Управи на 1969 р. Проситься чл. прибути. — В. Оріховський, секр.

Розшуки

Хто знав би що, чи чув про долю, чи де перебувають:

Михайло СКРЕМЕТА, Мирослав ПРИМАК, Петро ЗЄМБА
прошу писати на адресу:
JULIA SKREMETA
RFD No. 4
COLCHESTER, Conn. 06415
U.S.A.
Заграничні часописи прошу про передрук.

ТАРЗАН, Ч. 6107. Іто знайшов пилку!

— Я його втратив! Мій малий Іто! Втопився!

А тим часом в середині дивної печери, Іто цілком здоровий, відкрив... Я бажав деяких корисних речей... і тепер я їх маю!

— Але до чого це може придатися? Іто ніколи не бачив раніше пилки...